

Giới thiệu Vị Hôn Thê Sát Thủ Của Tôi

Truyện Vị Hôn Thê Sát Thủ Của Tôi của tác giả Jih thuộc thể loại truyện teen với chủ đề quen thuộc nhưng không hề nhàm chán. Xoay quanh câu chuyện là một tổ chức thuộc thế giới ngầm bao gồm các tay chơi, các sát thủ, những ông trùm nắm vận mệnh của hàng ngàn con người.

Darknight được giới thiệu là tổ chức chuyên đào tạo sát thủ, những cận vệ trên toàn thế giới với khả năng siêu phàm. Những cuộc đấu giá nhằm tìm ra người cận vệ thân tín nhất cho mình diễn ra âm thầm nhưng không hề thiếu đi sự gay cấn. Đứng sau sự thành công đó là kẻ đứng đầu – một trùm xã hội đen sau khi gác kiếm lập nên Darknight.

Ông có đứa con gái vừa là học trò của mình, là người mà ông cho là tài năng nhất. Thế nhưng ông lại muốn gả cô nàng cho người được coi là môn đăng hộ đối, cô phải trốn! Nhất định phải trốn đi. Câu chuyện sẽ diễn biến ra sao, mời các bạn theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Sát Thủ Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Cô chính là Morrie Vương Nhựt Vi, là con gái duy nhất của ông trùm xã hội đen khét tiếng 1 thời và công chúa Andrea của dòng tộc Morrie lâu đời tại Anh. Năm nay, Nhựt Vi đã bước vào tuổi 17, cái tuổi mà người ta vẫn còn hồn nhiên cấp sách đến trường.

Còn cô cũng cấp sách đến trường nhưng ko hề hồn nhiên như thế. 5 tuổi cô đã bắt đầu tập võ, từ karate, Judo đến boxing, đánh kiếm cô đều học qua. 10 tuổi Nhựt Vi đã dc tiếp xúc vs súng đạn, lên 12 cô là tay thiện xạ cừ khôi khiến những tên dc đào tạo trong tổ chức phải trợn mắt nhìn. Đến năm 15t cô đã trở thành thiên tài kĩ thuật máy tính siêu hạng, bất kì tường lửa hay mật mã nào đều ko thể làm khó dc cô.

Lúc đầu cha Nhựt Vi muốn cô học những thứ đó chỉ vì muốn cô tự vệ dc trước kẻ xấu. Dù sao ông cũng từng là ông trùm khét tiếng nên có ít nhiều kẻ muốn trả thù ông và mục tiêu của những kẻ đó nhắm tới chắc chắn là Nhựt Vi.

Ông cũng hạn chế ko cho cô đến gần tổ chức quá nhiều và tránh xa vũ khí. Vương La Hiền cũng ko muốn cướp mất tuổi thơ của con gái mình nên vẫn để cô đến trường như bao đứa trẻ khác. Chỉ là khổ nỗi mỗi lần đi học về cô đều lao đầu đi tập súng ko thì đi tập võ ở tổ chức trong khi những đứa con gái khác sẽ đi ăn hàng, tám chuyện.

Cha cô cũng hết cách, thấy Nhựt Vi thích thú như vậy ông cũng chiều theo cô. Nhựt Vi càng học càng tiếp thu nhanh và thực hành rất xuất sắc vượt xa những người trong tổ chức khiến cha cô phải vô cùng sung sướng. Cô con gái xinh đẹp của ông tương lai chắc chắn sẽ là 1 sát thủ cận vệ ghê gớm.....[Lâu đài Rose] "Cha! Cha nói gì? Tại sao con phải kết hôn?" Nhựt Vi vô cùng ngạc nhiên nhìn về phía cha mình. 1 người đàn ông tóc muối tiêu, khuôn mặt cương nghị vô cùng đẹp lão đang ngồi dựa vào chiếc ghế sofa đối diện cô cách 1 cái bàn kiếng, cả người toát lên sự tôn nghiêm.

Vương La Hiền lên tiếng "Vi nhi, ngày xưa người cận vệ trung thành nhất và cũng là người bạn thân của ta : Trần Nam. Ông ta đã vì cứu cha mà bây h tàn phế cả hai chân. Sau khi rút khỏi giới hắc đạo, để trả ơn Trần Nam cha đã hứa hôn sau này sẽ gả con cho con trai ông ta là Trần Lăng Khiên.

Cậu ta lớn hơn con 6 tuổi, trước đây ta cũng đã từng đưa cậu ta vào tổ chức để đào tạo. Bây h đã trở thành ông trùm đứng đầu cả giới hắc đạo lẫn bạch đạo, cũng đang là tổng tài của tập đoàn Ins lớn nhất Châu Á dù còn rất trẻ. Lăng Khiên bây h còn tài giỏi và quyền lực hơn cả cha ngày xưa. Vậy nên Nhựt Vi à con hãy chấp nhận hôn ước này đi".

Nhựt Vi thấy cha cô giải thích nhiều như vậy nhưng cô vẫn ko muốn bằng lòng, bởi vì cô mới 17t thôi và cô vẫn muốn dc tự do ko muốn bị ràng buộc" Nhưng cha, con thực sự ko muốn, 1 xã hội đen như cha mà cũng giữ hôn ước hay sao?". La Hiền nhưn mày nhìn cô con gái "Vi nhi! Chính vì ta là ông trùm xã hội đen khét tiếng trong giới nên mới phải giữ lời đã hứa, nếu ko cả giới hắc đạo sẽ cười chê ta. Con bây h chỉ mới 17 t nên chưa thể kết hôn nhưng ta sẽ đưa con đến biệt thự của Lăng Khiên để cả 2 sống chung và tìm hiểu nhau.

Cho đến khi con đủ 18t thì lúc đó sẽ cử hành hôn lễ. Ta muốn nói cho con biết sớm 1 chút để con còn thời gian chuẩn bị. Tối mai ta sẽ đưa con đến biệt thự của Lăng Khiên". Nhựt Vi vẫn ko cam tâm "Cha! con ko đi. Con ko muốn cưới ai cả."

Vương La Hiền đứng bật dậy, nghiêm giọng nói "Ý ta đã quyết thì sẽ ko từ bỏ. Con phải nghe lời nếu còn xem ta là cha!" rồi ông bước ra khỏi phòng. Nhựt Vi cảm thấy run người trước sự nghiêm túc của cha. Chưa bao h cô thấy ông lại cương quyết đến vậy. Chỉ sợ lần này cô mà ko đồng ý thì cha cô sẽ nổi giận lôi đình. Nhưng Nhựt Vi ko phục, cư nhiên lại bắt cô đến sống chung vs 1 người con trai lạ mặt. Ko thể chấp nhận dc..... "Rầm...rầm..." những con sấm sét chớp nhoáng xé toạc màn đêm giữa con mưa. Nhựt Vi giật mình tỉnh giấc, cô vẫn luôn sợ sấm sét vào ban đêm vì nó khiến gặp ác mộng.

Cô mệt mỏi ngồi dậy bước xuống giường, bỗng cô nghe thấy giọng nói của 1 người đàn ông vang lên ngoài cửa phòng cô, Nhựt Vi nhận ra dc đó là giọng của Lý Kinh là cận vệ của cha cô và là người quản lí tổ chức Darknight "Các người đã kiểm tra hết chưa? Chuẩn bị đưa người lên máy bay sang HongKong vào lúc 1h.

Chương 2

"HongKong ư???"Nhược Vi lẩm bẩm. Lý Kinh chắc chắn là đang chuẩn bị đưa những sát thủ cận vệ đến buổi đấu giá ngầm ở HongKong. Lần này đưa rất nhiều người đi.

Trong đầu cô chợt nảy ra ý tưởng, bây giờ cha cô đang cho canh gác cổng rất nghiêm ngặt, chủ ý là sợ cô không đồng ý hôn ước nên trốn mất. Thừa dịp lúc bọn người của cha cô đưa những tên sát thủ cận vệ kia ra ngoài bằng máy bay riêng, vậy cô có thể trà trộn vào đoàn người trốn theo qua HongKong rồi. Hay! Thật là sáng kiến không tồi!

Nhược Vi tự cảm thán trong đầu. Cô liên liếc nhìn đồng hồ, bây giờ là 12h, 1h nữa máy bay sẽ cất cánh. Cô phải nhanh chóng hành động mới được. Nhược Vi chạy ngay lại tủ quần áo, lục 1 hồi, cuối cùng cô cũng tìm được bộ đồng phục của tổ chức.

Đó là bộ đồ da màu đen, ôm sát người từ cổ đến chân, khá đơn giản. Bên ngực trái có gắn huy hiệu của tổ chức hình đôi cánh màu bạc. Thường xuyên vào Darknight tập luyện nên cô cũng chóng được bộ đồ này, không ngờ lại có dịp dùng đến. Mặc đồ xong xuôi, cô ra khỏi phòng. Rón rén bước qua hành lang của lâu đài rồi đi xuống cầu thang..... Nhược Vi xuống tầng hầm của lâu đài, đi qua các cửa bảo an 1 cách dễ dàng vì cô đã quá quen thuộc với mấy thứ này. Cuối cùng cô cũng đã lọt vào trụ sở của Darknight ngay dưới lâu đài.

Ở đây các căn phòng to lớn được xây ngăn cách với nhau bằng kính cách âm. Bao gồm phòng tập súng, phòng luyện võ, phòng máy tính, kho vũ khí...rất rất nhiều mà không đếm xuể. Nhược Vi bước nhẹ nhàng qua các căn phòng. Cuối cùng, có 1 cánh cửa thép rất lớn nằm ở giữa trụ sở, đó là nơi chứa những chiếc máy bay được người trong tổ chức chế tạo.

Cánh cửa này đòi hỏi dấu vân tay, ngoài trừ cha cô và Lý Kinh thì những người được chỉ định mới có thể vào đây. Nhược Vi hà hơi thở của mình vào mặt điện tử cảm ứng đang đòi hỏi dấu vân tay kia. Lập tức 1 dấu vân tay hiện lên màn hình cảm ứng và được chấp nhận. Đây là 1 mẹo nhỏ mà cô tự mày mò được. Dấu vân tay hiện lên kia là của người vừa bước vào cánh cửa này không lâu chỉ có thể là 15p trước thôi. Nếu không Nhược Vi đã không thể dùng cách này được.

Cô bước vào và mau chóng núp vào 1 góc quan sát. Đây là lần thứ 2 cô được vào đây, nơi này thực sự thực sự vô cùng lớn vì nó có thể chứa đủ 15 chiếc máy bay khác nhau do người của cha cô chế tạo. Tuy cô thường xuyên vào tổ chức, nhưng trừ Lý Kinh ra thì không ai biết mặt cô vì cô luôn đeo mặt nạ khi vào đây luyện tập, cha cô bắt buộc như thế, Nhược Vi cũng không biết tại sao.

Nhưng bây giờ điều đó lại rất có ích cho cô. Cô núp sau bức tường đưa mắt ra nhìn xung quanh, có 1 hàng người mặc đồng phục giống cô đang đứng gần máy bay, không cần nói cũng biết đó là những sát thủ cận vệ được đào tạo của tổ chức. Còn người mặc vest đen đeo kính đen đang đứng trước hàng người chắc chắn là tay sai của Lý Kinh có nhiệm vụ mang người qua HongKong 1 cách an toàn. Nhược Vi chờ họ điểm danh xong liền lên vào hàng người lên máy bay..... Màn đêm buông xuống, tại văn phòng của tổng tài tập đoàn Ins.

1 chàng trai có vóc dáng cao, sống mũi dọc dừa, mũi quan tuấn tú, đôi mắt đen láy đang chăm chú vào tập tài liệu trên bàn. Tay anh lật nhanh vào các trang giấy của tập tài liệu. "Thưa tổng tài, buổi đấu giá sẽ bắt đầu lúc 5h chiều mai, tôi đã sắp xếp lịch để ngài có thể đến đó tham dự" thư ký nhận tập tài liệu từ tay Trần Lăng Khiên. Anh cất giọng trầm trầm "Tốt". Thư ký nam cuối đầu nói "Không còn việc gì tôi xin phép ra ngoài". Lăng Khiên gật đầu.

Cánh cửa phòng từ từ khép lại, anh ngồi dựa vào ghế lấy tay cời 1 nút áo ra cho thoáng. Lăng Khiên muốn đến buổi đấu giá ngầm để tìm 1 cận vệ xuất sắc để làm tay sai thân tín cho anh. Tuy đã có Ngô Diêm nhưng anh cảm thấy vẫn cần thêm 1 người nữa. Tiếng chuông điện bỗng vang lên, Lăng Khiên vội oai gác chân lên bàn bắt máy. "Lăng Khiên, là cha đây."

Cha muốn gọi để báo cho con biết ngày mai Vương tiên sinh sẽ đưa tiểu thư Nhược Vi từ Anh đến biệt thự ở HongKong của con. Con hãy sắp xếp để đón tiếp họ thật chu đáo" giọng của người đàn ông vang lên đầu dây bên kia. Lăng Khiên bỗng ngồi thẳng người dậy "Vâng con biết rồi". Anh cúp điện thoại, xoay ghế nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt trở nên thâm thúy "Nhược Vi, cuối cùng cũng được gặp lại em rồi."

Chương 3

[HongKong, 3h chiều] Chiếc máy bay phản lực bay rất nhanh, khi nó đáp xuống bãi cỏ của 1 ngôi biệt thự lớn màu trắng thì đã là 3h chiều. Nhược Vi ôm cả người bước xuống máy bay cùng đám người, cô đã ngồi máy bay suốt mấy tiếng đồng hồ.

Đoán chắc là bây h cha cô đang nổi giận ở nhà sai người truy tìm cô. Cô nhất định ko đc để bị bắt, Nhực Vi ko muốn sống chung vs tên Lăng Khiên gì đó đâu. Nhực Vi dương mắt nhìn xung quanh, có mấy tên áo đen cao to bước ra từ ngôi biệt thự màu trắng để nhận người. Tên tay sai của Lý Kinh tiến lên "Đây là số sát thủ cận vệ xuất sắc nhất vừa đc đưa từ Anh qua đây, các người hãy trông chừng thật cẩn thận cho đến khi buổi đấu giá bắt đầu, nếu như có gì sơ sót thì nên tự đào sắn cho mình cái hố đi là vừa.". Mấy tên áo đen gật đầu đã hiểu.

Nói xong anh ta liền quay trở về, lên máy bay và bay đi mất. Để lại đám sát thủ cận vệ cùng vs mấy tên áo đen hồi nãy. Thấy ko ai chú ý, cô liền tìm cách chuồn đi, cô phải rời chỗ này trước khi mình bị đem vào đấu giá. Vừa xoay người định rón rén bước đi thì cô cảm nhận đc có vật nhọn nào đó rất nhỏ đâm vào tay cô, Nhực Vi cảm thấy mặt mày choáng váng, cô ngất đi khi vừa kịp nhận ra đó là 1 cây kim có tẩm thuốc mê..... 3 chiếc xe màu đen lao nhanh trên đường. Lăng Khiên giờ tay lên nhìn đồng hồ, bây h là 4h30, buổi đấu giá sẽ bắt đầu lúc 5h.

Vương La Hiến và Nhực Vi sẽ đến biệt thự vào 7h tối. Buổi đấu giá ko lâu nên chắc chắn là kịp. Chiếc xe của Lăng Khiên cùng 2 chiếc xe vệ sĩ theo sau dừng trước cổng của 1 căn biệt thự màu trắng rất xa hoa, tráng lệ, bên dưới của nó là cả trụ sở của tổ chức Darknight tại HongKong. Ngô Diễm bước đến cuối đầu mở cửa xe cho anh 1 cách cung kính. Lăng Khiên bước ra khỏi xe, 2 hàng vệ sĩ lại cúi gập người đồng thanh nói "Xin mời chủ nhân". 1 cảnh tượng hùng vĩ chỉ có thể xảy ra trong phim. Anh tiến vào trong ngôi biệt thự 1 cách chậm rãi.

Tất cả những tên tai to mặt lớn của giới bạch đạo và hắc đạo ở HongKong gần như đều có mặt tại đây. Vì buổi đấu giá này chỉ tổ chức mỗi năm 1 lần, nên tất cả họ đều tham gia nhằm mục đích kiếm cho mình 1 người cận vệ xuất sắc nhất. Hôm nay, Lăng Khiên chính là vị khách V.I.P của bữa tiệc. Vì lý do gì thì cũng ko cần nói ai cũng biết.

Vừa thấy anh bước vào thì những người khách ai cũng thấy nể sợ. Ai mà chả biết uy danh của ông trùm trẻ tuổi quyền lực nắm đầu cả 2 giới hắc đạo và bạch đạo chứ. Hôm nay lại đc diện kiến tận mắt mới thấy đc hết uy quyền của anh ta. Vs vóc dáng người cao lớn, mái tóc đen và khuôn mặt hoàn hảo, nữ quan tuấn tú, đặc biệt là đôi mắt, thâm sâu bí hiểm. Cả người Lăng Khiên toát lên khí chất lạnh lùng, đáng sợ áp chế đối phương.

Cả căn phòng đều ngưng mắt nhìn anh ta cùng 2 hàng vệ sĩ theo sau. Trong gian phòng to lớn của ngôi biệt thự, có 1 sân khấu đc dựng nên ngay chính giữa và những hàng ghế đc đặt bên dưới dành cho các vị khách trong buổi đấu giá.

Phía trên lầu đối diện sân khấu, chỉ có duy nhất chiếc ghế làm bằng gỗ quý đc bọc nệm bằng vải lụa đỏ thiết kế tinh xảo, là loại ghế chỉ dành cho những ông vua, bà hoàng ở châu âu đc đặt ngay chính giữa cùng vs chiếc bàn gỗ. Chiếc ghế đó là dành cho Trần Lăng Khiên, vị khách V.I.P của buổi đấu giá ngày hôm nay. Người quản lý biệt thự bước đến chào hỏi cung kính "Trần tiên sinh, ngài đã tới. Chúng tôi rất lấy làm vinh hạnh khi đc đón tiếp ngài.

Buổi đấu giá hôm nay sẽ tập chung những sát thủ cận vệ xuất sắc nhất. Chúng tôi còn mang người đc đào tạo của trụ sở chính ở bên Anh về đây. Mong ngài sẽ hài lòng.". Lăng Khiên nhếch môi cười "Tốt". "Vây, mời theo tôi" người quản lý giờ cánh tay mời.

Lăng Khiên tiến về phía chiếc ghế màu đỏ đc đặt ở trên lầu cùng vs Ngô Diễm theo sự chỉ dẫn của người quản lý. Anh ngồi thoải mái xuống chiếc ghế tinh xảo vắt chéo chân dựa ra sau. Ngô Diễm đứng bên cạnh rót rượu cho chủ nhân. Lăng Khiên cảm ly rượu vang đỏ lên, nhấp 1 ngụm thưởng thức. Chờ đợi buổi đấu giá bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Sát Thủ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

"Này mau dậy đi! Buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi!!!"tên mặc áo đen găt gong.Tiếng kêu của tên áo đen làm Nhực Vi từ từ mở mắt. Thuốc mê vẫn chưa hết tác dụng nên cô cảm thấy hơi choáng. Đáng chết! Chắc chắn là 1 trong những tên áo đen đã bắn cô bằng súng gây mê. Sao cô lại sơ sót để bị bắt lại cơ chứ.(Chị bị bắt thì em mới có chuyện để viết=]).

Tên áo đen lôi cô đứng vào hàng vs mấy tên cận vệ khác đang đứng ngay cánh cửa, bên cạnh 1 sân khấu đc che khuất bởi tấm màn đen. Đúng 5h, buổi đấu giá bắt đầu "Thưa quý ông và quý bà, buổi đấu giá của chúng tôi chính thức bắt đầu... Xin giới thiệu! tên sát thủ cận vệ số 1..." âm thanh từ chiếc loa vang lên. 2 bên màn đen từ từ vén lên, sân khấu rộng lớn hiện ra đc ngăn cách vs bên ngoài bằng lớp kính chịu lực.

Bên trên sân khấu có 1 màn hình rất lớn đc nối vs cái máy laptop nằm ngay phía dưới để ở trên cái bàn gỗ. 1 tên đàn ông bị trói đc treo lơ lửng đưa qua đưa lại rất nhanh phía bên phải sân khấu. Tên sát thủ cận vệ số 1 bước ra, là 1 cô gái khá xinh đẹp, khuôn mặt lạnh băng đi ra từ phía bên trái sân khấu. Trên loa bắt đầu đọc lí lịch, ưu điểm của sát thủ.

Cô gái bước đến cái máy laptop, trên màn hình lớn bắt đầu hiện lên những chữ số chẳng chịt. Cô nàng sát thủ cận vệ mất 15p để phá tường lửa, mã hóa và làm nhiễu sóng. Thứ này đòi hỏi trí thông minh và kĩ thuật máy tính rất cao. Sau khi thể hiện xong. Cô gái cầm lên 1 khẩu súng màu đen đc đặt sẵn trên bàn nhắm bắn tên đàn ông đang bị trói chặt treo lơ lửng kia. Cả người anh ta bị đưa qua trái phải liên tục ko ngừng nghỉ khiến cho rất khó nhắm bắn.

Ở nhiệm vụ này đòi hỏi sự nhanh nhạy và tài thiện xạ của tên sát thủ cận vệ. Càng bắn trúng chỗ hiểm thì càng xuất sắc. Cô gái nhắm bắn, 1 viên đạn bay đi xuyên thẳng vào tim anh ta. Tiếp theo đó 1 đám người đàn ông to cao khoảng 25 tên ủa ra sân khấu, cô nàng liền giờ cước thể hiện võ nghệ của mình. Sau 15p đánh nhu mấy tên đó đã nằm lăn xuống sàn. 1 người đàn ông mặc vest tiến lên bọc đặt bên cạnh sân khấu, bắt đầu đưa ra giá khởi điểm.

Những vị khách phía dưới giờ bảng lên đầu giá và cuối cùng là đc bán cho 1 người đàn ông chuyên buôn bán vũ khí có tiếng ở đất Hong Kong. Tiếp tục những tên sát thủ kia đi ra thể hiện bản lĩnh. Từng tên từng tên 1, Nhực Vi là người cuối cùng. Lãng Khiên trên lầu từ nãy h quan sát những vẫn chưa đc hài lòng lắm vs những tên sát thủ cận vệ vừa ra. Tới lượt Nhực Vi, cô bị tên áo đen đẩy mạnh ra sân khấu, khiến cô mềm chúi đầu té .

Cô đưa mắt nhìn xuống phía dưới, ai cũng chăm chú nhìn cô. Lãng Khiên bỗng hơi giật mình khi nhìn thấy cô nàng sát thủ vừa đc đưa ra. 1 cô gái có khuôn mặt diễm lệ, đường nét thanh tú, đôi mắt nâu to tròn, nước da trắng sứ. Thật là 1 mỹ nhân động lòng người. Khiến cho những tên đàn ông phía dưới ồ lên 1 tiếng đầy kinh người. Anh cảm thấy cô gái kia có gì đó rất quen thuộc, bất giác tim anh rung lên mà lần cuối nó rung lên như thế là 11 năm về trước.

Nhực Vi bước ra chính giữa sân khấu, cô tự dẫn lòng "Đã tự đưa đầu vào hang cọp rồi thì ko thể chui ra". Cô ngồi xuống cái laptop khi nãy , 1 dãy các chữ số chẳng chịt lại hiện ra. Đối vs thiên tài máy tính như Nhực Vi thì chuyện này quá dễ dàng. Cô lướt nhanh những ngón tay trên bàn phím, tốc độ cực cao. Sau 3p, Nhực Vi đã phá đc tường lửa, mã hoá và làm nhiễu sóng 1 cách hoàn hảo trong khi những sát thủ cận vệ kia phải mất tới 15p.

Cô bước tới cầm cây súng lên, muốn bắn đc chỗ chí mạng trên người đàn ông kia ko quá khó. Nhưng là từ trước đến h cô chỉ tập luyện bằng bảng người giả thôi, cùng lắm là những con heo treo lơ lửng đưa qua đưa lại chứ ko phải là người thật như vậy. Tuy cô đã từng thấy cảnh giết người rất nhiều ở tổ chức nhưng cô cũng ko muốn tự tay giết người.

Nhực Vi cầm súng hơi run 1 chút, bây h nếu cô ko bắn thì sẽ ko đầu giá nữa nếu ko đầu giá nữa thì sẽ bị bắt trả về Anh mà trở về đó thì cha cô sẽ lột xác cô ra vì tội trốn đi mất. Nhực Vi đành nhắm mắt mà bắn thôi. Trúng đc chỗ nào thì trúng. Cô bắt đầu bóp cò, viên đạn bay thẳng vào người đàn ông trúng ngay chỗ "rất rất hiểm" của ng đó .Nhực Vi mở mắt ra, há hốc mồm. Cô muốn nhắm tới chỗ chí mạng thôi mà, ai ngờ lại trúng vào chỗ vô cùng hiểm của tên đó chứ. Phía dưới sân khấu im bất trọn mắt nhìn cô. Ngay cả mắt của người chủ trì buổi đầu giá cũng như muốn rớt ra ngoài. Lãng Khiên ngồi trên lầu bật cười 1 tiếng "Sát thủ này thật thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Sát Thủ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Những vị khách vô cùng kinh ngạc trước nữ sát thủ cận vệ kia, chỉ mới nhắm mắt thôi mà đã bắn đc chỗ hiểm của người đàn ông rồi. Lãng Khiên vẫn đang cười, anh cảm thấy cô gái đó thật là thú vị nhưng cũng rất tài giỏi. Nhực Vi vẫn đang ngạc nhiên trước nhất bản của mình thì 30 người đàn ông từ đầu thả dây nhảy xuống lao vào phía cô hung hăng đánh.

Nhực Vi nhanh nhẹn tránh né, cô tung cước đánh nhẹ nhàng, dùng nhu thắng cương vs mấy tên to con đó. Chỉ 10p sau những tên đó đã lâm sàn. Nhực Vi đứng dậy phui tay, ko tốn 1 giọt mồ hôi. Các ông trùm ngồi phía dưới rất hài lòng, có thể nói đây là sát thủ cận vệ giỏi nhất từng đầu đến h. Người chủ trì bắt đầu nêu giá khởi điểm, mọi người ai cũng thi nhau ra giá, họ muốn giành cho cho đc nữ sát thủ xinh đẹp tài năng kia.

Nhực Vi đứng trên sân khấu khẽ thở dài lắc đầu . Sao mà cô cảm thấy mình giống miếng thịt bán ở ngoài chợ thế ko biết , còn mấy người kia thì đang trả giá mua cô chỉ có điều ko trả xuống mà là trả lên thôi. Mấy người đó ko mặt mũi đáng sợ thì cũng là già cả nhăn nhoe, Nhực Vi ko muốn làm cận vệ của mấy người đó chút nào. Khi đc bán rồi, cô nhất định phải tìm cơ hội trốn thoát mới đc. Nhưng mà...bây h trong người cô ko mang tiền bạc, giấy tờ gì cả .

Nếu trốn ra ngoài, giữa 1 nơi xa lạ như HongKong, cô làm sao mà sống? Nhực Vi đưa ngón tay gãi cằm. Khuôn mặt đầy cảm thán của cô đã đập vào mắt Lãng Khiên, anh nãy h vẫn ko rời mắt khỏi cô. Anh ta lại bật cười rồi nhấp 1 ngụm rượu, tay cầm lấy tấm bảng đỏ. Nhực Vi đang mải suy nghĩ thì 1 giọng nói trầm trầm vang lên "500 triệu USD". Tất cả những vị khách bên dưới đều tròn mắt lên nhìn ông trùm trẻ tuổi.

Nhực Vi cũng giương mắt lên nhìn người con trai đang đứng trên lầu, anh ta thật sự thật sự rất đẹp trai, nhưng mà cả người toát lên khí thế lạnh lùng, đôi mắt đen sâu thẳm. Những người như thế lại vô cùng nguy hiểm. Nhìn thoáng qua cũng biết anh ta là vị khách đặc biệt nhất trong đây , gia thế chắc chắn ko bình thường. Nhực Vi biết đc vì thấy anh ta đc đặc cách ngồi trên lầu riêng biệt cùng 1 tên tay sai đứng bên cạnh.

Anh ta đang đưa ra 1 cái giá vô cùng lớn, vậy khả năng cô bị bán cho anh ta xác suất là 101% rồi. Người chủ trì ko cần hỏi gì thêm vì ông biết chẳng ai dám đưa ra giá cao hơn nữa. "Bán" ông ta đập búa xuống hô to. Những người tai to mặt lớn tiếc hùi hùi nhưng họ cũng chẳng thể làm gì. Nhực Vi cảm thấy lo lắng khi tên con trai kia nhìn mình chăm chăm rồi nhếch miệng cười . Cô thấy sóng lưng mình ớn lạnh làm sao..... Chiếc xe BMW lướt nhanh trên đường như 1 con báo đen, Lãng Khiên chính là người cầm tay lái. Anh muốn đi nhanh tới biệt thự ở ngoại ô của mình để đón Vương La Hiên và Nhực Vi. Bây h là 6h45, chắc máy bay sắp tới nơi rồi .

Anh vẫn luôn là người canh thời gian khá chuẩn xác. Anh muốn gặp lại cô gái đó, muốn đc nhìn thấy khuôn mặt cô. Lãng Khiên đưa đt lên bấm nút gọi "Ngô Diễm, anh hãy đưa cận vệ mới về ngôi biệt thự Black trong thành phố trước. Hãy chỉ bảo cô ta vài điều cần biết. Ngày mai ta sẽ đến phân phó sau. Bây h ta phải đến biệt thự White". Giọng nói của Ngô Diễm vang lên đầy cung kính đầu dây bên kia "Vâng, thưa chủ nhân . Tôi đã rõ. Ngài cứ yên tâm ". Lãng Khiên cúp máy. Tiếp tục tập chung lái xe. Chiếc xe lao đi mất hút vào màn sương..... "Vương tiên sinh! Ngài nói gì? Nhực Vi đã mất tích rồi sao?"Trần Lãng Khiên đứng dậy chống tay lên bàn , cất giọng lo lắng.

Khi máy bay vừa đáp xuống nơi này, chỉ có Vương La Hiên bước xuống máy bay đã khiến Lăng Khiên cảm thấy khó hiểu. Bây giờ anh lại nghe được Nhược Vi mất tích lòng không khỏi sốt ruột. Vương La Hiên nghiêm giọng "Lăng Khiên còn hãy bình tĩnh, Nhược Vi nó vì không muốn chấp nhận hôn ước này nên mới bỏ trốn. Nhưng con không cần phải lo, ta đã biết được hiện tại nó đang ở Hồng Kông này". Lăng Khiên ngạc nhiên như cơn mây "Bỏ trốn? Đang ở Hồng Kông?" chẳng lẽ cô không muốn cưới anh đến mức phải bỏ trốn sao? La Hiên khòe miệng nhếch lên "Nhược Vi rất thông minh. Thừa dịp ta đưa những tên sát thủ đến đào tạo đến buổi đấu giá ở Hồng Kông. Nó đã lên vào đám sát thủ, lên máy bay trốn sang đây nhưng nó lại không hề hay biết con ở đất Hồng Kông này". Mặt Lăng Khiên đanh lại. Sát thủ? Đấu giá? Chẳng lẽ chính là cô ấy?"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Sát Thủ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Cô sau khi được "bán" đi cho tên bí hiểm kia. Vệ sĩ của hắn ta đã đưa cô đến 1 biệt thự tên là Black. Đúng như cái tên của nó, vừa bước vào Nhược Vi đã cảm thấy hơi nổi da gà vì toàn bộ kiến trúc ngôi biệt thự đều theo màu sắc chủ đạo toàn là đen.

Cộng thêm những đầu lợn rừng, sư tử treo trên tường, ngay cả tấm trải sàn của làm bằng bộ da của con báo, còn có 1 cây đao lớn găm ở giữa bàn để làm cảnh. OMG cô đang ở nơi quái quỷ gì thế này? tên chủ nhân của căn nhà này rất thích chém giết động vật thì phải. Làm cẩn vệ cho 1 người nguy hiểm thế này thì chỉ có nước đau tim mà chết. Nếu không phải vì cô biết đi đâu khi trốn ra ngoài nên cô mới đành ở lại làm cận vệ.

Nhược Vi được đưa đến 1 căn phòng khá rộng được thiết kế tinh tế và tất nhiên màu chủ đạo cũng là đen. Cũng không nhỏ hơn phòng cô là bao. Đang ngẫm nhìn xung quanh căn phòng thì 1 người đàn ông khoảng 28,29 tuổi mặc vest gỗ cửa bước vào phòng, anh ta đứng trước mặt cô, tự giới thiệu "Tôi là Ngô Diêm, là tay sai thân tín của chủ nhân. Bắt đầu từ hôm nay cô là cận vệ của chủ nhân, và đây sẽ là phòng cô. Tôi có thể gọi cô là gì đây?"

Nhược Vi giật mình 1 chút, bây giờ cô không thể nói tên mình ra, để tránh gặp chuyện phiền phức "Apple". Nhưng mà sao người đàn ông này như cục nước đá vậy, mặt chẳng có tí cảm xúc nào cả. "Được rồi, Apple cô nghe cho kỹ những điều tôi sắp nói. Đây là những điều cô phải biết khi trở thành người của chủ nhân..." Ngô Diêm dừng 1 chút, liếc mắt nhìn như muốn xem cô có vành tai lên nghe không. Rồi tiếp tục nói "Thứ 1 luôn nhìn, luôn nghe, luôn biết mà không cho quan tâm. Luật gì kỳ vậy?" Nhược Vi bất bình. Anh ta trừng mắt nhìn cô "Không được ngắt lời tôi. Đây là điều số 2: không được ngắt lời khi chủ nhân đang nói". Cô lại cảm thấy có chỗ không đúng "Chỉ kêu không ngắt lời chủ nhân chứ đâu bảo không được ngắt lời anh. Ngô Diêm lại hung hăng nhìn cô "Câm miệng!!!"

"Gì chứ? Sao phải luôn nhìn, luôn nghe, luôn biết mà không cho quan tâm. Luật gì kỳ vậy?" Nhược Vi bất bình. Anh ta trừng mắt nhìn cô "Không được ngắt lời tôi. Đây là điều số 2: không được ngắt lời khi chủ nhân đang nói". Cô lại cảm thấy có chỗ không đúng "Chỉ kêu không ngắt lời chủ nhân chứ đâu bảo không được ngắt lời anh. Ngô Diêm lại hung hăng nhìn cô "Câm miệng!!!"

Nhược Vi đành ngậm miệng nghe anh ta giảng lược. "Thứ 3 xử lý việc gì cũng phải hoàn hảo, gọn gàng sạch sẽ và nhanh chóng. Thứ 4 không được chạm vào người chủ nhân khi chủ nhân chưa cho phép, chủ nhân ghét nhất là bị người khác chạm vào đặc biệt là phụ nữ". Điều thứ 3 không phải nói đến giết người đấy chứ, tên chủ nhân này rốt cuộc là mafia hay xã hội đen đây. Còn nữa cái gì mà không cho chạm vào người. Đúng là biến thái quá xá thể.

"Tôi có điều muốn hỏi..." Nhược Vi chưa kịp nói đã bị anh ta cắt ngang. "Cô không có quyền hỏi. Chỉ có nhiệm vụ thực hiện và đây cũng chính là điều thứ 5. Chủ nhân đã mua cô thì cô phải phục vụ tốt cho chủ nhân, làm tốt những gì được phân phó. Cô đã nghe rõ chưa?". Cô đành ngoan ngoãn gật đầu. Khi Ngô Diêm mở cửa chuẩn bị bước ra khỏi phòng thì Nhược Vi lại mở miệng hỏi như sự nhớ ra điều gì đó "Nhưng tôi cũng phải biết chủ nhân của tôi là ai chứ?".

Anh ta quay mặt lại nhìn vào cô, Nhược Vi cảm thấy như có tia băng bắn ra từ đôi mắt đó. "Người cô sẽ phục vụ là Trần tiên sinh, tên là Lăng Khiên. Là tổng tài của tập đoàn Ins cũng là ông trùm đứng đầu giới hắc đạo và bạch đạo." nói xong Ngô Diêm ra ngoài đóng sầm cửa lại. Bên trong phòng mặt của Nhược Vi đanh lại, cô nghe thấy cái tên Lăng Khiên như sét đánh ngang tai.

Không thể nào tại sao lại là anh ta. Trần Lăng Khiên chính là tên đứng trên đầu mưa cô ở buổi đấu giá. OMG chuyện gì vậy? Cô đã trốn sang đây mà vẫn gặp phải anh ta là sao? Đầu cô bây giờ là 1 đồng mưng nhện, rồi tung rồi mù. Phải trốn, phải trốn thôi. Ở lại đây thêm nữa chắc chắn là sẽ có chuyện xảy ra. Nhược Vi bước đến mở cửa phòng ra thì có 2 tên vệ sĩ đứng 2 bên cửa.

Cô vừa định bước ra ngoài thì đã bị 1 tên đưa tay ngăn lại "Thưa, cô không thể đi". Nhược Vi vặn vẹo "Ta là cận vệ của chủ nhân, là cấp trên của các người. Ta có quyền đi ra ngoài. Yêu cầu các người tránh ra.". Tên vệ sĩ kia nghiêm mặt, tay vẫn đưa lên chặn cô lại "Thưa, Ngô tiên sinh đã giao phó cho để cô rời khỏi phòng cho tới sáng mai khi chủ nhân đến".

Nhược Vi thấy không thể dùng lời nói được nữa đành phải dùng vũ lực thôi. Cô tung cước đá tên vệ sĩ, tên vệ sĩ kia thấy vậy cũng bay đến giữ cô. 2 tên ra sức bắt cô lại. Nhược Vi rất nhanh né tránh. Tung 2 đòn chí mạng vào cô 2 tên. Mấy tên vệ sĩ đó liền ngất lịm.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Sát Thủ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Nhược Vi rón rén từng bước đi qua những dãy phòng của ngôi biệt thự. Căn nhà này rất lớn mà vệ sĩ cũng có mặt khắp nơi, này h cô đã đánh nhau 3 lần vs mấy tên vệ sĩ đó rồi. Cuối cùng cũng xuống được phòng khách.

Gian phòng hiện h rất tối vì ko đc bật đèn cộng thêm màu sắc của ngôi nhà làm Nhược Vi ko thấy đc gì. May mắn là cô còn thấy đc chút ánh sáng từ cửa chính. Nhược Vi quan sát 1 chút, an tâm là ko có tên vệ sĩ nào canh gác. Cô từng bước từng bước hướng ra phía cửa. Ra tới cửa chính, cô dừng chân lại, tiếp tục nhìn xung quanh.

"An toàn rồi, mình phải nhanh chóng đi thôi". Nghĩ rồi, cô tính bước đi thì 1 giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên "Nhược Vi ! Con tính đi đâu vậy?". Cha ! Là cha cô ! Sao ông ấy biết mà đến đc đây? Nhược Vi từ từ xoay người lại. Bấy h cả gian phòng đều đã sáng đèn. "C...cha..." cô hơi run rẩy nhìn về phía người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa rất uy quyền, bên cạnh là tên Lăng Khiên đang nhếch môi nhìn cô. Vương La Hiên nghiêm giọng "Con còn xem ta là cha sao?". Nhược Vi sợ sệt bước lại gần "Cha, ko phải vậy đâu".

La Hiên nhưn mày "Ko phải ? Ko phải mà con dám bỏ trốn khỏi nhà, qua tới HongKong này hay sao!!!!". Cô ngập ngừng giải thích "Cha à, con chỉ là bắt đc dĩ, con ko muốn 1 hôn nhân ép buộc...". Vương La Hiên đặt mạnh cái tách trà xuống bàn "Im miệng! ta ko muốn nghe con giải thích thêm". Thấy cha tức giận, Nhược Vi mặt trắng bệch. Lần này cô chết chắc thực sự là chết chắc. "Cha, tại sao cha lại vô lí như vậy. Con thực sự ko muốn sống chung vs người xa lạ". Cha cô đứng bật dậy, đưa tay chỉ vào cô "Con còn dám nói.

Ta sẽ ko nói nhiều vs con nữa. Đây là Trần Lăng Khiên chắc con cũng đã gặp, là chồng tương lai của con. Bắt đầu từ hôm nay con sẽ đến sống vs cậu ấy tại biệt thự!" vừa nói ông vừa đưa tay về phía Lăng Khiên. Anh ta vẫn nhếch miệng cười từ này đến h. Nhược Vi thực sự muốn đâm vào cái mặt đều đó của anh ta. Cô muốn phản bác "Nhưng mà cha !

Con...". Chưa kịp nói hết thì cha cô đã chặn họng "Con ko đc cãi!!! Còn nữa ta đã xin cho con vào trường Clow, là trường trung học rất có danh tiếng ở đây. Con sẽ đi học bắt đầu từ ngày mai. Ta ko muốn con bỏ học giữa chừng". Nói xong Vương La Hiên nhìn sang Lăng Khiên "Lăng Khiên, ta giao con bé cho con. Nó rất cứng đầu cũng rất nghịch ngợm nên con cứ thẳng tay trị nó". Lăng Khiên đứng dậy cười cười "Vương tiên sinh, ngài cứ yên tâm.

Con sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy". Anh ta liếc mắt qua Nhược Vi đang đứng bên kia rồi tiếp tục cười. Đúng là muốn chọc cô tức chết mà. Sau đó thì cha cô rời khỏi cùng đám vệ sĩ, trước khi đi còn ko quên bắn cho cô 1 ánh mắt đầy cảnh cáo rằng nếu cô còn có ý định bỏ trốn lần nữa thì cô sẽ bị lột xác. Nhược Vi bị bỏ lại giữa phòng khách vs tên đáng ghét kia. Thấy khuôn mặt đầy hận ý của cô đang nhìn vào anh, Lăng Khiên bỗng bật cười 1 tiếng "Em ko cần nhìn tôi bằng ánh mắt giết người vậy đâu". Nhược Vi vẫn im lặng trừng mắt nhìn anh ta.

Lăng Khiên bước lại gần cô, giọng trầm ấm "Chúng ta vẫn chưa chính thức gặp nhau. Tôi là Trần Lăng Khiên. Là vị hôn phu của em". Nhược Vi ko thêm quan tâm lời anh ta, cô bước đi qua mặt Lăng Khiên. Nhưng lại bị anh ta giữ lấy khuỷu tay khiến cô phải dừng chân, anh ta lên tiếng "Có thể bây h em chưa đồng ý. Nhưng mà...". Lăng Khiên xoay người cô lại, nhìn cô bằng ánh mắt nhu tình "... Tôi sẽ dần dần khiến em thuộc về tôi".

Nhược Vi quăng cho anh ta 1 cái liếc mắt, nhếch khóe môi lên cười "Anh đừng có mơ! Tôi sẽ ko bao h đồng ý lấy anh. KO BAO GIỜ! Anh nghe rõ chưa ?" cô gằn ra từng chữ. Nhược Vi giựt tay ra khỏi tay Lăng Khiên, đi thẳng lên lầu. Đôi mắt của Lăng Khiên trở nên sâu thẳm hơn, nhìn theo bóng dáng Nhược Vi "Được, chúng ta cứ chờ thử xem"..... "Cộc... Cộc..." tiếng gõ cửa làm Nhược Vi thức giấc. Cô nằm úp người xuống lấy gối bịt tai lại, khó chịu lên giọng "Ai đó? Tôi muốn ngủ, đừng làm phiền tôi!".

Cánh cửa mở ra, vị quản gia bước vào cùng cô người hầu. "Tiểu thư, chủ nhân cần dặn đánh thức cô dậy sớm và giúp cô chuẩn bị đến trường. Chúng tôi đem đồng phục, cặp và giày mới tới cho cô". Cô ngáp dài 1 cái, làm biếng nói năng "Ừm.tôi.. vẫn còn rất..buồn ngủ. Nói vs anh ta ngày mai tôi sẽ đến trường.."

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Sát Thủ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8

"Thưa tiểu thư ko thể đc đâu ạ. Hôm nay là ngày đầu tiểu thư nhập học. Phải dậy sớm để chuẩn bị. Nếu chúng tôi ko hoàn thành việc đc giao thì chủ nhân sẽ trách phạt chúng tôi. Xin người hãy mau chóng thức dậy." quản gia cung kính nói.

Nhược Vi đành uể oải nhào người dậy "Ta biết rồi, ta dậy đây, thật là phiền phức". Người quản gia đưa tay về phía cô hầu gái bên cạnh "Thưa tiểu thư, người hầu này sẽ giúp tiểu thư thay đồ. Bữa sáng đã sẵn sàng. Chủ nhân đang đợi người ở dưới dể cùng dùng bữa sáng". "Ta biết rồi người ra ngoài đi, kể cả cô gái kia nữa. Ta muốn tự mình thay đồ" cô chỉ tay về cô hầu gái. Vị quản gia thấy vậy ngập ngừng "Nhưng mà... Chủ nhân đã dặn..".

"Ta có thể tự làm đc. Ko phải con nít 3t. Các người lui đi." cô xua tay. Vị quản gia đành phải cúi chào rồi ra ngoài cùng cô hầu. Nhược Vi nằm phịch xuống giường chán nản ôm gối. " Từ ngày hôm nay mình phải sống chung vs cái tên nguy hiểm đó. Đúng bực chết đi mà"..... Nhược Vi mặc đồng phục, mang balo xuống lầu. Nhưng cô ko vào phòng ăn mà đi thẳng ra cửa chính. Cô ko muốn ngồi ăn sáng vs tên Lăng Khiên đó.

Chỉ cần thấy nụ cười nửa miệng của anh ta thôi cô ko ón lạnh sống lưng thì cũng tức chết. Thì đột nhiên, 1 tên vệ sĩ chặn cô lại ở cửa "Thưa tiểu thư, người chưa ăn sáng". Cô hậm hực gắt gỏng "Ko liên quan đến người. Ta muốn đi học.

Các người tránh ra". Tiếng nói của Lăng Khiên vang lên ngay phía sau "Em còn chưa ăn sáng thì chưa thể đi học". Nhược Vi quay lưng lại nhướn mày hỏi "Anh có tư cách gì mà quản tôi?". Lăng Khiên khoanh tay trước ngực "Tư cách là vị hôn phu của em". Cô bật cười 1 tiếng "Ha... Cái gì? Hôn phu sao? Anh đừng quên tôi đã nói là sẽ ko bao h đồng ý lấy anh. Đừng có lấy tư cách đó mà quản tôi". Anh lại nhếch khoé môi lên "Tùy em vậy. Cái này là em tự muốn". Nói xong Lăng Khiên dùng 2 tay bế cả người cô lên 1 cách nhẹ nhàng.

Đôi vs 1 người cao lớn như anh ta thì việc này quá dễ dàng như bế 1 con búp bê. Nhược Vi vùng vẫy, nằng vào mặt anh ta "Yah...!!! Anh làm gì vậy?!!!! Thà tôi xuống!!!!". Lập tức cô bắt gặp 1 đôi mắt lạnh như băng, ánh mắt sâu thẳm xuyên thấu tâm can khiến cô phải rùng mình "Tốt nhất là em hãy yên lặng". Thật đáng sợ!

Ánh mắt đó cô chỉ bắt gặp duy nhất 1 lần từ cha cô khi ông giải quyết tên sát thủ muốn ám sát ông. Lúc đó cô rất sợ cha, ko dám lại gần ông. Bây h lại nhìn thấy từ Lăng Khiên. Nhược Vi đánh ngấm miệng mà đề cho anh ta bế vào phòng ăn. Cô biết những người có ánh mắt đó thì cực kì nguy hiểm..... [Phòng ăn] Lăng Khiên đặt cô ngồi xuống bên cạnh mình. Người hầu mang thức ăn đặt xuống bàn, từng món, từng món.

Món nào cũng là món khoái khẩu của Nhược Vi, trông rất hấp dẫn. Lăng Khiên kéo đĩa bát tét lại gần sát nhỏ từng miếng rồi đưa sang cho cô "Em ăn đi, đây đều là những món em thích." anh nói bằng giọng rất dịu dàng. Cô tròn mắt nhìn người bên cạnh. Tại sao anh ta lại chuyển mặt nhanh như vậy? Mới tức thì còn nhìn cô bằng ánh mắt đáng sợ mà bây h lại vô cùng dịu dàng, cứ như lúc này ko phải là anh ta vậy.

Lăng Khiên ko đề tâm đến ánh mắt của cô nhìn mình vẫn tiếp tục ôn nhu nói "Chút nữa, tôi sẽ đưa em tới trường". Nhược Vi nhìn anh ta lấp bắp "Ko... Ko cần... Tôi muốn đi 1 mình. Ko cần anh phải đưa đi". Trên mặt Lăng Khiên tắt hẳn nụ cười nửa môi thay vào đó là khuôn mặt ko chút cảm xúc như tảng băng "Nhưng tôi muốn!".

Nhược Vi lại cảm nhận đc luồng khí lạnh từ đôi mắt kia, cô nín thin cuối đầu ăn hết bữa sáng. Lăng Khiên rất hài lòng biểu hiện của cô, sự dịu dàng lại trở về trong mắt anh ta..... Tên vệ sĩ áo đen mở cửa xe ra, Lăng Khiên ngồi vào ghế sau, lên tiếng "Em vào đây, ngồi cạnh tôi".

Nhược Vi chần chừ đứng trước cửa xe đang mở. Cô ko muốn để cho anh ta đưa đến trường càng ko muốn ở cùng 1 chỗ vs anh ta. "Nhưng tôi... Ah!" cô chưa kịp nói xong đã bị Lăng Khiên kéo tay, lôi vào trong xe. Cửa xe đóng sầm lại, chiếc xe từ từ lăn bánh. Cô bị kéo, ngã nhào vào người Lăng Khiên. Nhược Vi muốn ngồi dậy đàng hoàng nhưng lại bị anh ta ôm eo kéo dựa vào trong lòng. Ko đề cô vùng vẫy, cất giọng lạnh lùng "Em hãy ngoan ngoãn mà ngồi yên đi" sau đó anh ta nhếch môi lên cười. Nhược Vi chỉ biết tức điên mà gào thét trong lòng, ko dám làm gì anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Sát Thủ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Nhược Vi hậm hực bước chân vào cổng trường. Cô đi vào giữa sân trường ngắm nhìn xung quanh. Trường học mới của cô rất rộng lớn và đẹp nữa, theo kiểu kiến trúc Châu Âu. Nhược Vi đi lòng vòng này h mà vẫn ko tìm thấy phòng hiệu trưởng ở đâu cả.

Cô bắt đầu bức bối "Rốt cuộc là ở đâu chứ?". Chợt cô nhìn thấy 1 cặp nam nữ học sinh của trường đang ngồi hôn nhau ngay trên ghế đá kế bên gốc cây. Đúng là chương mắt mà! Nhưng mà xung quanh đây chẳng có ai cả. Chắc là do cô đến sớm. Chỉ có đôi nam nữ đó để hời thôi. Nhược Vi đành bước đến chỗ đôi nam nữ đang cuồng nhiệt kia. "Này!" cô kêu lên 1 tiếng.

Đôi nam nữ bị kêu liền dụi mình, buông nhau ra. Duy Phong buông người con gái trong tay ra, ngược mắt nhìn xem ai mà dám làm phiền anh trong lúc này "Chuyện gì?!!!" Dứt lời, anh nhìn thấy 1 nữ sinh vô cùng xinh đẹp đang đứng trước mặt mình, quả thực rất đẹp, cứ như búp bê vậy. "Phòng hiệu trưởng, ở đâu?" vừa nói Nhược Vi vừa hất mặt vào anh ta.

Duy Phong chưa từng thấy cô gái nào mà lão lêu vs anh ta như vậy. Dám hất mặt vào anh đúng là to gan mà. "Cô hỏi thăm mà bộ dạng như vậy sao?!!!" Duy Phong trừng mắt. "Thì sao?" cô vẫn bình thản. Cô nữ sinh bên cạnh Duy Phong ỏng eo "Duy Phong à con nhỏ này là ai mà dám lên mặt vs anh vậy?". Nhược Vi lên tiếng trả lời "Tôi là học sinh mới chuyển trường.

Cần tìm phòng hiệu trưởng. Có chỉ đc hay ko thì nói 1 câu dùm đi?". Duy Phong bắt đầu tức giận "Cô!!! Chỉ là học sinh mới mà dám dõ giọng điệu như thế vs tôi àh?". Thấy ko thể hỏi đc 2 con người này, cô ko thèm hỏi nữa mà xoay người đi. Anh ta nổi khùng "Cô đứng lại đó!!! Dám ăn nói vậy rồi bỏ đi sao?!!?". Nhược Vi dừng chân quay người lại "À quên nữa...".

Cô cuối xuống nhìn đôi nam nữ "Các người..." cô liếc mắt đến Duy Phong rồi mắt qua nữ sinh kia, mở miệng nói "...thật là làm mất mỹ quan của phong cảnh nơi đây quá". Rồi Nhược Vi tiếp tục bỏ đi, để lại đôi nam nữ đang bốc khói trên đầu. Đến lượt cô nữ sinh kia nổi giận hét lớn "Con nhỏ kia! Cô đứng lại! Vừa dám nói gì đó?!!!". Nhược Vi bỏ ngoài tai, bước đi tìm phòng hiệu trưởng. Cô ko thèm chấp vs mấy loại người trẻ trâu đó..... Cuối cùng cũng tìm đc phòng hiệu trưởng. Nhược Vi gõ cửa vào phòng.

Hiệu trưởng là 1 ông già tóc đã bạc trắng, khuôn mặt rất phúc hậu. Hiệu trưởng rất vui vẻ đón tiếp cô, giới thiệu cô vs giáo viên chủ nhiệm mới. Chuông reo bắt đầu vào học, Nhược Vi đc giáo viên đưa đến lớp học mới. Suốt quãng đường từ phòng hiệu trưởng đến lớp học. Nam sinh trường này cứ nhìn chăm chăm vào cô. Họ ngất ngây trước 1 vẻ đẹp đáng yêu đến như thế. Đi tới cửa lớp có đề bảng hiệu A1, Nhược Vi theo cô giáo vào lớp.

"Các em! Cô muốn giới thiệu 1 bạn học sinh mới, từ Anh về, sẽ chuyển đến lớp ta học từ ngày hôm nay" vừa nói giáo viên chủ nhiệm vừa đưa tay về phía Nhược Vi giới thiệu. "Xin chào, mình là Morrie Vương Nhược Vi. Mong mọi người giúp đỡ" cô cúi đầu chào rồi tự giới thiệu về mình. Tụi nam sinh của lớp ồ lên 1 tiếng, "Đẹp quá bây ơi!",

"Cứ như búp bê vậy",.... Bên nữ sinh cũng bắt đầu xôn xao "Là con lai đó!", "Cũng bình thường thôi mà",.....". Nhược Vi cũng ko bận tâm gì về những lời nói bàn tán đó. Cô cất bước về chỗ ngồi mà giáo viên vừa chỉ định. Tiết học bắt đầu, Nhược Vi chán nản gục đầu xuống bàn ngủ, chờ đợi 2 tiết học trôi qua..... [Giờ ra chơi] Nhược Vi uể oải đi ra nhà vệ sinh để rửa mặt, cô chợt nghe thấy đám học sinh ồn ào, ủa nhau đi đâu đó "Đi xem thôi mọi người ơi! Nghe nói hôm nay chị đại nhóm mỹ nhân của trường sẽ xử lý con nhỏ xấu xí kia đây." tiếng của 1 nữ sinh la lên thông báo. Tất cả học sinh ủa như ong vỡ tổ chạy về phía nhà ăn. Nhược Vi lắc đầu thở dài "Lại 1 đám trẻ trâu.

Luôn thích hành động ra vẻ ta đây như vậy". Cô dù sao cũng đường đường là 1 sát thủ cận vệ đc đào tạo xuất sắc, ko hứng thú vs mấy loại bạo lực của trẻ con (em nhớ chị cũng bằng tuổi bọn họ mừi=)). Nhưng mà dù sao, cô cũng muốn biết chị đại của nhóm Mỹ nhân là ai? Gê gồm cỡ nào? Nhược Vi ngập ngừng 1 hồi cũng đưa chân đi theo đám trẻ trâu kia. (Chị cũng trẻ trâu như ai thôi! Thật là mâu thuẫn wá đề...).

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Sát Thủ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10

"Con nhỏ kia! Mày tính sao đây?!!!" tiếng hét đánh đả của Minh Tuệ vang lên khắp nhà ăn. "Chẳng tính sao cả. Minh Tuệ cậu đừng tưởng nhà cậu gia thế quyền lực thì muốn làm gì thì làm" cô nữ sinh bị Minh Tuệ xô té xuống đất, giương mắt lên nhìn. "Mày thật là ko biết trời cao đất dày là gì!!! Dám xé rách váy tao còn dám bỏ côn trùng vào cặp của tao.

Đã vậy còn dám giương mắt lên trả treo. Hôm nay tao sẽ cho mày xuống địa ngục!!!!" Minh Tuệ bắt đầu tức giận. Cô ta nhìn về phía lũ con gái đứng đằng sau mình, hét lớn: "Các cậu! Xù nó đi" Lập tức đám nữ sinh đằng sau cô ta xông lên hung hăng đánh Mai Linh đang ngồi dưới đất. Cô bạn lấy tay ôm đầu nhưng lại bị mấy cô ả giựt ra, cào xước mặt, đấm đá liên tục vào tay chân. Nhược Vi này h đứng quan sát trong đám đông rớt cuộc ko chịu nổi nữa, bước lên hét lớn "Này! Dừng tay lại!!!" Đám nữ sinh kia cuối cùng cũng dừng lại.

Minh Tuệ thấy vậy trừng lớn mắt "Mày là ai mà dám ở đây lớn tiếng? Muốn xin dùm con nhỏ xấu xí Mai Linh kia sao?". "Tôi chẳng biết ai là Mai Linh cả! Nhưng mà các người ý đồng hiệp yếu! Ko thấy nhục hay sao?!!!" Nhược Vi lớn giọng. "Mày!!! Có phải muốn giống con nhỏ này muốn ăn đòn rồi phải ko?!!!" Minh Tuệ cảm thấy phát bực vì con nhỏ dám ăn gan trời kia. Cô vẫn ung dung trả lời "Tôi chẳng muốn gì cả.

Chỉ muốn các người dừng ngay hành vi bạo lực trẻ con đó đi." Cả nhà ăn đều dồn mắt về phía Nhược Vi. Những tiếng bàn tán to nhỏ nổi lên. Họ thấy nữ sinh kia đứng là to gan lớn mật mà. Minh Tuệ tức giận muốn bóp chết con nhỏ ko biết trời cao đất dày kia "Mày nói cái gì?!!! Trẻ con ư?!!!" "Các cậu! Đánh chết con nhỏ đó đi!!!" cô ta hét lớn. Nhóm nữ sinh ko ai bảo ai xông vào đánh Nhược Vi. Cô ko thêm đánh lại mà chỉ nhẹ nhàng tránh né.

Hành động của cô rất linh hoạt khiến cho mấy nữ sinh dừ dẩn kia ngay cả cộng tóc của cô cũng ko chạm vào đc. Sau 15p miệt mài cố gắng đánh đc cô nhưng vô ích, nhóm nữ sinh đã mệt là phải ngồi sụp xuống nghỉ ngơi. "Mày!!! Đúng là tức chết mà!!! Các cậu làm gì vậy mau đánh chết con nhỏ đó đi!!!" Minh Tuệ nổi khời với cảnh tượng trước mắt. 1 nữ sinh trong đám thờ hồn hênh lên tiếng "Ko đc đâu Minh Tuệ con nhỏ này nhanh như ma vậy.

Tụi mình ko bắt kịp...". Nhược Vi mặc kệ đám nữ sinh kia và Minh Tuệ, cô bước đến chỗ Mai Linh ngồi xuống đỡ cô bạn đang nằm đau đớn này h đứng lên. Nhược Vi dìu cô bạn ra khỏi phòng ăn. Máu của Minh Tuệ muốn sôi lên, tức giận la lên "Con nhỏ kia!!! Mày dám bỏ đi như vậy sao!!! Cứ đợi đó tao sẽ ko để yên đâu"..... Sau khi đưa cô bạn vào phòng y tế. Nhược Vi trở về lớp, trên đường về cô đã gặp phải 1 hòn đá cản đường, 1 hòn đá vô cùng lớn và hách dịch.

"Muốn gì??" cô gần về tới dãy lớp thì lại bắt gặp 1 đám nam sinh, mà tên cầm đầu chính là tên con trai hồi sáng ngồi cùng bạn gái diễn trò thân mật. Hắn ta thấy cô nên chặn đường, cô phát bực trừng mắt nhìn. Mấy nam sinh đứng phía sau Duy Phong lên tiếng "Woa... Đẹp dữ ta...", "Xinh quá, sao mình ko hề biết trường ta lại có 1 mỹ nhân như vậy nhỉ",....", đám nam sinh đó bắt đầu cười khanh khách. Duy Phong đứng trước khoanh tay trước ngực cười đều: "Người đẹp ko ngờ lại gặp nhau ở đây". Nhược Vi ko thêm để ý đến anh ta mà cất bước đi tiếp.

Nhưng lại bị anh ta chặn ngay trước mặt. "Rớt cuộc là anh muốn gì?". " Cô nghĩ tôi muốn làm gì? Sáng hôm nay cô dám nói gì? Quên rồi sao?". Nhược Vi cười cười "Thì ra là chuyện lúc sáng. Sao? Tôi nói ko đúng à?". Đầu của Duy Phong bắt đầu có khói "Cô!!! Chết tiệt! Còn dám hỏi nữa sao?!!!" Cô hất mũi 1 cái "Hừ... Đúng là cặp đôi xón xác!".

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Sát Thủ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 11

Nhược Vi bước vào lớp cùng giáo viên chủ nhiệm. Cũng may là lúc này giáo viên đi qua, cô kiểm có hỏi bài nên mới thoát khỏi đám nam sinh điên cuồng kia. Cô mệt mỏi gục xuống bàn ngủ tiếp, chờ đợi h ra về..... "Tiểu thư, chiều nay chủ nhân bận việc ở công ti nên ko thể đến đón cô nên giao phó chúng tôi đưa cô về an toàn" tên vệ sĩ vừa mở cửa xe vừa bấm báo.

Cô hồ hững hờ nói "Càng tốt". Ko dc anh ta đón là chuyện tốt đẹp nhất xảy ra trong ngày hôm nay vs cô. Cô ko muốn ở cùng 1 chỗ vs loại người đó 1 phút nào cả. Nhược Vi ngồi vào trong xe, chạy thẳng về ngôi biệt thự Black. Sau khi thay đồ, tắm rửa và dùng bữa tối, nhân dịp Lăng Khiên chưa về cô muốn đi thăm quan biệt thự 1 vòng.

Dù sao cô cũng chưa đi hết nơi này. Nhược Vi bắt đầu đi vòng vòng. Ngôi biệt thự này rất lớn, cũng rất âm u nữa ,đều do màu sắc của nó. Cô chợt thấy 1 căn phòng, đề cửa hé mở nằm ở cuối dãy hành lang tầng trên cùng. Nhược Vi tò mò đẩy cửa vào, cô mở to mắt đầy ngạc nhiên. Đây là 1 căn phòng đầy dụng cụ âm nhạc : piano, vĩ cầm, ghita...

Cô ko ngờ ở trong ngôi biệt thự rùng rợn lại có 1 căn phòng thế này. " 1 người như anh ta mà cũng thích âm nhạc hay sao ?"Nhược Vi cảm thán. "Theo em thì ko dc hay sao?" giọng nói quen thuộc vang lên khiến cô giật nảy mình. Lăng Khiên đang đứng bên ngoài liền bước vào phòng. "Làm gì mà giống ma thế ?Anh làm tôi giật cả mình" Nhược Vi vỗ vỗ ngực.

Lăng Khiên đến trước mặt cô nhếch môi cười "Có muốn nghe 1 bản nhạc ko ?". Nhược Vi tròn xoe cặp mắt, nhìn anh ta khó hiểu. Lăng Khiên cầm tay cô bước tới cây đàn piano, cả 2 cùng ngồi xuống. Cô vẫn giương mắt nhìn anh ta đầy dấu chấm hỏi. Lăng Khiên đặt ngón tay lên phím đàn. Những âm thanh trong trẻo của cây đàn vang lên. Nhược Vi trở mắt lên nhìn, ko ngờ anh ta lại biết đàn, càng ko tin dc 1 ông trùm như anh ta đang đàn piano cho cô nghe.

Những ngón tay của Lăng Khiên rất điêu nghệ lướt trên phím đàn, bản nhạc rất hay đi vào lòng người mà ko cần hát gì cả. Dù ko muốn nhưng cô cũng phải thừa nhận rằng, lúc Lăng Khiên đánh đàn thực sự rất rất đẹp trai. Khuôn mặt tuấn mĩ, sóng mũi cao, lông mày rậm, đôi môi mỏng, nhìn anh ta như bức tranh hoàn hảo vô cùng sống động. Tim Nhược Vi bất giác khẽ đập loạn, cô làm sao vậy, đối vs người như anh ta thì ko dc như thế, ko dc!

Cô vẫn chăm chú nhìn Lăng Khiên ko rời đi giây nào. Đây là người hời sáng nhìn cô bằng đôi mắt lạnh lẽo sao, khó tin quá. Bản nhạc đã kết thúc nhưng Nhược Vi vẫn trầm ngâm suy nghĩ ko hề hay biết. Lăng Khiên quay qua nhìn cô đang ngồi kế bên mình suy nghĩ gì đó. Anh lại nhếch môi cười nhìn Nhược Vi đầy nhu tình. Cô còn đang miên man thì bị 1 cánh tay ôm lấy sau gáy, tiếp đến là có thứ gì mềm mềm đặt lên môi cô.

Nhược Vi trừng mắt nhìn Lăng Khiên đang hôn cô. 2 tay chống lên ngực, cô dùng sức đẩy anh ta ra. Nhưng lại bị tay kia của anh ta siết chặt eo hơn. Vì đang trong tư thế ngồi nghiêng nên cô có muốn dùng võ cũng khó, gặp phải tên con trai mạnh bạo này lại khó hơn. Nhược Vi cảm thấy khó thở trước đôi môi cuồng dã của anh ta.

Trái tim lại nhảy nhót trong lồng ngực, mặt cô đã trở nên nóng ran. Lăng Khiên mạnh mẽ chiếm đóng đôi môi cô, siết chặt cô vào thân mình. Nhược Vi vẫn cố dùng dằng nhưng hình như tất cả đều vô ích trước sức mạnh của anh ta. Lăng Khiên liên tục cắn mút đôi môi nhỏ nhắn kia đầy bá đạo. Đến khi ko thể thở nổi nữa, Lăng Khiên mới lưu luyến rời bỏ môi cô. Nhưng đôi tay vẫn ôm lấy eo Nhược Vi. Nhược Vi thở gấp cố tìm lấy ko khí, trừng mắt nhìn anh ta.

"Đừng nhìn tôi như vậy, em là vị hôn thê của tôi thì ít ra 2 chúng ta cũng nên có nụ hôn đầu chứ" Lăng Khiên khước môi nhếch lên. Cô nghiêng răng ken két, hận ko thể bóp chết tên con trai trước mặt. Nhược Vi cố kéo tay anh ta ra khỏi người mình. Lăng Khiên càng ôm gắt gao hơn, chợt thấy buồn cười trước bộ dạng của cô. "Anh hãy bớt nói nhảm đi!

Nụ hôn đầu gì chứ? Bỏ tôi ra!!! Nếu ko anh sẽ bị ăn đòn đó!!!" Nhược Vi bắt đầu nổi giận. Anh ta cười cười nhìn khuôn mặt nổi giận rất đáng yêu của cô "Được, tôi rất muốn thử đòn cước của em. Nói trước là tôi cũng đã dc đào tạo ở DarkNight và từng là sát thủ cận vệ xuất sắc nhất của tổ chức". Nhược Vi nhếch môi cười, cô cũng chẳng ngạc nhiên vì đã từng nghe nói từ cha cô "Thì sao ? Ko lẽ tôi sợ anh sao?".

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Sát Thủ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Lăng Khiên cười cười. Cô cảm thấy vô cùng khó chịu, tên này rốt cuộc chỉ có mỗi cơ mặt đều cang này thôi sao? Đúng là muốn chọc điên người khác mà. Anh ta đột nhiên kề sát vào mặt Nhược Vi, cô cố tránh ánh mắt của anh ta nhưng lại ko thoát dc cánh tay Lăng Khiên đang để trên eo mình.

"Anh...anh...lại muốn làm gì?...". Nhược Vi mặt đỏ như trái cà chua lắp bắp nói. Anh cất giọng trầm trầm hỏi "Nhược Vi... Em..thực sự ko nhận ra tôi?". Cô thực sự bị dọa cho sợ trước bộ dạng nghiêm túc của Lăng Khiên. "Tại sao tôi lại phải nhận ra anh?" Nhược Vi mặt tròn xoe ngạc nhiên. Lăng Khiên

hơi nhũn mảy, đôi mắt xẹt qua tia buồn khổ rồi nhanh chóng trở lại bình thường "Ko có gì". Cô có đang nhìn lầm ko? Lúc này cô có đúng là nhìn thấy mặt anh ta thoáng qua nét buồn ko? Ko! ko thể nào đâu. Nhực Vi cư nhiên phũ định.

Cô giương đôi mắt to tròn nhìn Lăng Khiên đầy nghi vấn. Anh cũng nhìn cô vs sự nhu tình. Trong 1 khoảnh khắc, cả 2 người đều im lặng mà nhìn nhau. Lúc này khi thấy cô ko nhận ra mình, tim Lăng Khiên chợt cảm thấy nhói 1 chút. Cô là người mà anh ngày đêm mong nhớ nhưng bây h lại phũ phàng ko hề nhớ tới anh. Nhực Vi nhận thấy đc ánh mắt tràn đầy sự nhung nhớ của anh ta, tim cô bất giác lại nhảy nhót loạn xạ.

Trong lòng dâng lên 1 cảm giác xao xuyến, rốt cuộc cảm giác này là sao? Tại sao đối vs ánh mắt nhu tình kia của Lăng Khiên, cô lại cảm thấy có gì đó rất ngọt ngào. Cả 2 cùng chìm vào khoảng lặng, ko 1 tiếng động. Lăng Khiên bỗng đưa tay nâng cằm cô lên 1 cách nhẹ nhàng. Nhực Vi ko làm gì, chỉ giương mắt nhìn anh ta. Lăng Khiên từ từ cúi đầu xuống, đặt lên môi cô thêm 1 nụ hôn, vô cùng từ tốn.

Cô ko hề phản kháng như lần trước mà cư nhiên lại ngồi yên để mặc anh ta hôn. Nụ hôn lần này của Lăng Khiên ko hề có sự cuồng dã như lần trước mà lại hết sức dịu dàng nhưng ko kém phần nồng nhiệt. Khiến Nhực Vi thực sự muốn tan chảy, ko thể chống đối. Cô khẽ rên nhẹ 1 tiếng "Ừm...". 2 cánh tay rắn chắc siết chặt eo Nhực Vi, ko để cô trốn thoát.

Nụ hôn này, anh mang cả sự nhung nhớ và yêu thương vào trong đó. Cả căn phòng trở nên tĩnh lặng, dưới ánh trăng mờ ảo, có 2 con người đang hôn nhau cuồng nhiệt..... Cánh cửa phòng khép lại, Nhực Vi đứng dựa vào cửa. Mặt cô vẫn còn ửng đỏ, 2 tay ôm lấy lồng ngực như đang muốn giữ lấy trái tim mình.

Cô tự đánh lên đầu, tại sao cô lại để cho anh ta hôn chứ. Cô đúng là uống phải bùa mê thuốc lú rồi mà. Nhực Vi vò vào mặt mình "Nhực Vi, mảy tỉnh lại đi. Mấy ko thể như vậy. Quên hết đi!". Cô hít thở sâu 1 cái, bất chợt cô phát hiện có rất nhiều vali đang để ở trong phòng. Chắc là cha cô đã cho người chuyển hết đồ đạc của cô từ Anh đến nơi này.

Nhực Vi thờ dãi sườn sườn, cô có cảm giác cha như đang muốn tống cô ra khỏi nhà vậy. Chợt Nhực Vi chợt nhớ ra điều gì đó quan trọng, cô bấm vào máy âm báo gọi cho quản gia của ngôi biệt thự ở nhà dưới. "Thưa tiểu thư, cô cần gì?" giọng quản gia vang lên. "Tôi muốn hỏi hôm nay khi người của cha tôi chuyển đồ đạc của tôi đến đây, có mang chiếc xe motor nào tới ko?" . "Motor???" . "Phải, là 1 chiếc motor màu đen của tôi" .

"Thưa, hình như có" . "Ừm vậy đc rồi, cảm ơn ông quản gia" . Nhực Vi vui mừng ngắt máy, cuối cùng cô cũng đc gặp "bé cưng" rồi. Từ năm 15t cô đã có sở thích kì lạ đó chính là đua motor. Đám bạn gái trong lớp ai cũng khiếp sợ nhìn cô. Cả cha cô cũng bó tay mà nhìn. Nhực Vi mỉm cười nằm lăn xuống giường . Vậy là ngày mai cô có thể đến trường bằng motor mà ko cần tên Lăng Khiên đáng ghét kia đưa đi (hôn cho đã xong rồi chứ là sao =.=). Nhực Vi ôm gối mau chóng chìm vào giấc ngủ..... Sáng nay, Nhực Vi dậy rất sớm, chú ý là muốn bay đi cùng vs "bé cưng" của mình. Sau khi vệ sinh cá nhân, thay đồng phục, đầu tóc gọn gàng,

Cô ba chân bốn cẳng cầm lấy balo chạy xuống lầu. Định vọt thẳng ra cửa 1 cách nhanh chóng nhất nhưng ko ngờ lại bị tên vệ sĩ hôm qua chặn lại "Thưa tiểu thư, cô vẫn chưa ăn sáng". Nhực Vi nghiêng răng ken két "Đã nói đó ko phải là việc của các người" . Tên vệ sĩ vẫn đưa tay ngăn cô, đứng im như pho tượng. Cô xấn tay áo, hết cách rồi đành dùng vũ lực thôi. "Vi Vi, mau vào ăn sáng" Nhực Vi đang định giờ nắm đấm thì 1 giọng nói quen thuộc vang lên từ trong phòng ăn.

Cô lập tức hạ cánh tay xuống, đưa mắt liếc vào phòng ăn. Lăng Khiên đang vừa đọc báo vừa uống cà phê trên bàn ăn, ko hề nhìn về cô. Nhực Vi quay đầu lại trừng mắt nhìn tên vệ sĩ cao to kia, vẫn tiếp tục hành động đang giảng dở "Vi Vi, đừng quậy nữa. Tôi ko muốn nhắc tới lần thứ 3. Mau vào ăn sáng!" giọng nói đó lại vang lên nhưng lần này lại mang âm hưởng vô cùng lạnh lẽo . Nhực Vi cảm thấy ớn lạnh sống lưng, cô đành nhịn nhục liếc xéo tên vệ sĩ. Hậm hực tiến tới phòng ăn. Vào trong phòng, cô kéo ghế đối diện chỗ Lăng Khiên định ngồi xuống . "Qua đây ngồi cạnh tôi" Lăng Khiên đặt tờ báo xuống ngược nhìn cô. Nhìn mặt anh ta, Nhực Vi lại nhớ về những chuyện tồi qua. Bất giác mặt cô lại đỏ lên "Ko...ko cần..."

Tôi ngồi đây đc rồi...". "Em qua đây mau lên!" Lăng Khiên ra lệnh. Nhực Vi bắt đầu cảm thấy khó chịu, anh ta là cái gì mà dám ra lệnh cho cô. Vị hôn phu thì sao? Cũng đâu có quyền quản chỗ ngồi của cô chứ. "Này Trần Lăng Khiên anh đừng có quá đáng. Dù cho anh có là vị hôn phu của tôi thì cũng ko có nghĩa là quản cả chỗ ngồi ăn của tôi" cô giận dỗi lên tiếng. Nghe thấy lời nói của cô, Lăng Khiên chợt nhếch môi cười "Cuối cùng, cũng chịu công nhận tôi là chồng sắp cưới của em sao?". "Tôi... Tôi ko có!" Nhực Vi phản bác. Anh ta nhìn cô trở lại khuôn mặt nghiêm nghị "Ko nói nhiều. Qua đây!!! Đừng để tôi nhắc lại!" Lăng Khiên lại dùng ánh mắt lạnh lẽo kia nhìn cô. Nhực Vi thấy hơi run sợ, cô đành nhượng bộ bước tới gần anh ta.

Lăng Khiên kéo ghế bên cạnh ra rồi liếc nhìn ý bảo cô ngồi xuống. Nhực Vi cắn môi ngồi xuống chỗ bên cạnh anh ta. Lăng Khiên khước môi cong lên hài lòng, đẩy đĩa thịt đã cắt sẵn từng lát nhỏ qua cho cô, dịu dàng nói "Em ăn đi" . Cô thực sự muốn rót tim vs tốc độ biến đổi khuôn mặt của anh ta. Thật là, lật mặt còn nhanh hơn lật bài. Anh ta lúc này vs người tồi qua đúng là khác nhau 1 trời 1 vực. Nhực Vi chỉ biết im lặng mà ngồi ăn. Sau khi ăn xong xuôi, cô háng giọng "Hôm nay anh ko cần đưa tôi đến trường đâu. Tôi đã có phương tiện riêng rồi".

"Phương tiện riêng?" Lăng Khiên nhướn mày. Nhực Vi đứng dậy, đeo balo trên vai, sẵn sàng chuẩn bị chạy "Hôm qua cha tôi đã chuyển nó đến đây nên hôm nay tôi sẽ đến trường bằng motor của mình. Bây h tôi ăn xong rồi, tôi đi đây. Bye" . Cô bắn ra câu nói vs 1 tốc độ tên lửa rồi nhanh chóng chạy biến ra khỏi đó. Cô ko muốn lại bắt gặp ánh mắt đáng sợ kia. Anh hơi nhũn mảy 1 chút sau đó lại dãn ra, Lăng Khiên khước môi cong lên nhìn cô.

"Motor? Em đúng là đặc biệt đấy Nhực Vi" Lăng Khiên cũng ko kêu cô lại mà chỉ ngồi đó tiếp tục dùng bữa sáng. "Thưa chủ nhân, tôi tới rồi" 1 giọng nói vang lên, Ngô Diễm bước vào trong phòng, cúi đầu trước anh. Lăng Khiên buông dao nĩa xuống, lấy khăn chùi khóe miệng 1 cách tao nhã. Ngô Diễm bước lên báo cáo "Thưa chủ nhân, lô vũ khí mới đã gần như hoàn tất. Tuần sau, chúng ta có thể giao qua bên kia rồi ạ". "Tốt, càng sớm càng tốt" anh ngồi dựa vào ghế nhấp 1 ngụm cà phê, vẻ mặt cương nghị. Ngô Diễm tiếp tục cung kính nói "Thưa, lô vũ khí lần này rất lớn, toàn là những vũ khí đc thiết kế tối tân nhất. Nên tôi đã phải rất nhiều cẩn vệ và những máy bay đi giám sát khi chuyển hàng ạ". Lăng Khiên hơi nheo mắt, mặt vẫn ko tí cảm xúc "Số hàng này rất quan trọng nên ta sẽ đích thân giám sát toàn bộ quá trình chuyển giao. Người hãy sắp xếp đi". "Vâng, tôi sẽ sắp xếp ngay. Xin chủ nhân cứ yên tâm" Ngô Diễm tuân lệnh nghe theo.

"Còn nữa, kêu vài tên vệ sĩ bí mật đi theo tiểu thư Nhực Vi, canh chừng nhất cử nhất động của cô ấy. Rồi về báo cáo cho tôi". "Vâng, tôi biết rồi, tôi

sẽ làm ngay. Chủ nhân còn việc gì giao phó nữa ko ạ?" . " Ko, người lui đi" . "Vâng, vậy tôi xin phép lui trước" Ngô Diễm gấp người chào rồi bước ra khỏi phòng ăn. Anh ta vừa đi ra vừa cảm thấy kì lạ. Chủ nhân từ trước tới giờ đối với nữ nhân chỉ như cỏ rác, còn ko muốn chạm vào. Nay lại 1 mực quan tâm đến tiểu thư Nhựt Vi như vậy, đúng là ko hiểu nổi.....
..... Vừa thấy chiếc motor màu đen đậu ngoài sân, Nhựt Vi mừng rỡ chạy đến ôm ngay "Trời ơi! Bé cưng! Tao nhớ mày quá đi mất".

Cô còn vui sướng hơn là nhìn thấy vàng nữa. Về ngoài chiếc xe motor này đặc thiết kế tinh xảo, cho thấy sự dũng mãnh của nó. Động cơ phân phối vô cùng lớn mà ko có chiếc xe nào sánh được. Đây là chiếc duy nhất trên thế giới do người của tổ chức chế tạo riêng cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Sát Thủ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Nhựt Vi nhanh chóng ngồi lên chiếc xe motor. Cô nắm lấy tay lái rồi ga 1 chút rồi phóng đi mất dạng khỏi ngôi biệt thự. Cả đám vệ sĩ đứng ngoài trông mắt nhìn cô, Ngô Diễm vừa bước ra khỏi cửa cũng vô cùng sững sờ trước cảnh tượng đó.

Chiếc motor lướt nhanh vs tốc độ khủng khiếp trên đường, cây cối bên lề đều muốn bay theo nó. Nhựt Vi sung sướng tận hưởng làn gió mát của buổi sớm mai, cô thích cái cảm giác nguy hiểm và tốc độ như thế này. Nó giúp cô quên hết mọi thứ.....
Giờ ra về, Nhựt Vi ra khỏi cổng ,định đi lấy xe thì 1 chiếc BMW dừng ngay trước mặt cô. Cửa xe từ từ mở ra, Lăng Khiên xuống xe bước tới chỗ cô.

Tất cả nữ sinh ai cũng suýt xoa ko tin thế được. Lần đầu họ thấy 1 người đàn ông đẹp trai đến như vậy, dù anh đang đeo kính râm thì vẫn toát lên vẻ quyến rũ chết người. Thân hình cao lớn kia che hết ánh nắng mặt trời trước mắt Nhựt Vi. "Anh...anh làm gì ở đây?" cô tròn to mắt hỏi. "Sao thế , thấy chồng chưa cưới đến đón mà em ko vui sao?" anh ta nhếch môi cười.

Cô trừng mắt nhìn "Ko cần, tôi có xe rồi. Bây giờ tôi phải ra lấy xe". Lăng Khiên ngừng cười, bước tới mở cửa xe "Lên xe". Lại là cái ánh mắt lạnh lẽo đó, Nhựt Vi thoáng rung mình. Anh ta nhìn như rất thích dùng ánh mắt đó để uy hiếp cô "Nhưng mà xe của tôi..." . "Yên tâm, tôi sẽ sai người mang xe về. H giờ lên xe đi!" Lăng Khiên ra lệnh.

Thực ra anh cũng ko muốn đáng sợ như vậy vs Nhựt Vi, chỉ là vì tính cách cô quá ngang bướng ko chịu khuất phục nên đành phải trở nên như vậy. Cô liếm môi, nuốt nước bọt rồi bước vào trong xe. Lăng Khiên đóng cửa xe lại rồi đi vòng qua kia, ngồi vào bên cạnh. Anh khởi động cơ máy, chiếc xe bắt đầu chuyển bánh. Nhựt Vi ngồi trong xe chỉ biết im lặng mà Lăng Khiên cũng chẳng nói gì chỉ chăm chú lái xe. Cô khẽ liếc nhìn sang người bên cạnh, quan sát tỉ mỉ.

Người con trai này , à ko, phải nói là đàn ông mới đúng. Anh ta thực sự rất đẹp , trên người toát lên khí thế vương giả. Thân hình cao to như 1 con báo , vẻ đẹp quyến rũ đó đều khiến phụ nữ phát cuồng. Nhưng mà, anh ta lại là 1 kẻ rất nguy hiểm. Tuy Nhựt Vi vẫn chưa thấy Lăng Khiên làm gì xấu nhưng cứ nhìn vào ánh mắt, cử chỉ và cả chỗ đứng của anh ta trong giới hắc bạch đạo thì biết. Để có chỗ đứng như vậy, người đàn ông này ko hề tầm thường.

"Mê mẩn tôi rồi sao?" Lăng Khiên nhếch môi cười, mắt vẫn ko nhìn cô. Nhựt Vi bắt gặp đỏ mặt, phát hiện nãy giờ mình còn đang nhìn anh ta chăm chăm "Ko... Ko có! Anh bớt nói nhảm đi!" cô vừa thẹn vừa giận. Lăng Khiên ko nói gì chỉ nhếch môi cười, tiếp tục việc lái xe của mình. Nhựt Vi khó chịu nhìn ra ngoài cửa ngắm cảnh. "Chúng ta ko về nhà sao?" cô ngạc nhiên quay qua hỏi Lăng Khiên. Anh trả lời ngắn gọn "Ko". "Vậy thì đi đâu?" . "Đi dự tiệc" . "Dự tiệc?". "Em sẽ cùng tôi đi dự 1 buổi tiệc rất quan trọng". "Nhưng mà tôi..." .

"Em ko được lựa chọn" Lăng Khiên cắt ngang lời cô. Nhựt Vi thấy rất uất ức trong lòng, anh ta đâu phải cha cô , sao cái gì cũng quyết định chứ. Chiếc BMW dừng lại ngay trước 1 cửa hàng váy sang trọng. Lăng Khiên đưa cô vào lựa hết bộ này đến bộ khác. Nhân viên thấy khách sang trọng liền tút tát chào mời. Mấy nhân viên nữ đều ngược mắt nhìn ngưỡng đôi nam nữ ngoại hình xuất chúng kia. Anh bảo nhân viên đem tất cả những mẫu váy đẹp nhất ra rồi kêu Nhựt Vi lựa chọn. Cô hơi choáng váng 1 chút ,lựa ư?

Dù đúng cô là tiểu thư con nhà quý tộc nhưng cô chưa bao giờ mặc váy dạ hội cũng như chưa bao giờ dự tiệc . Nhựt Vi ko thích những thứ đó,nó làm cô khó chịu. Mà bây giờ cô đi dự tiệc lại còn phải chọn thử váy.Đúng là cực hình mà. Thấy cô lưỡng lự,nhân viên liền đưa vài mẫu lên giới thiệu"Tiểu thư,tôi thấy cô rất xinh đẹp vóc dáng cũng rất chuẩn nên mặc mẫu váy bằng chất liệu voan màu hồng này rất hợp, còn mẫu váy xẻ ngực này nữa cũng rất hợp,..."

cô nhân viên cứ liên tục giới thiệu làm Nhựt Vi còn khó lựa hơn . Lăng Khiên thấy vậy liền bước tới chỉ vào 1 bộ váy màu xanh đen "Chọn cái này đi". Cô giương đôi mắt to tròn nhìn anh ta. Lăng Khiên nhếch mép "Em mau vào trong thử đi". Cảm lấy bộ váy, Nhựt Vi đánh gút gu bước vào trong phòng thử đồ. Hồi lâu cánh cửa phòng mở ra, cô mặc bộ váy bước ra khỏi phòng. Tất cả nhân viên ở đó đều kinh ngạc ngược nhìn. Ngay cả Lăng Khiên cũng bị đứng hình vài giây. Trước h phụ nữ đẹp, anh đã từng thấy qua rất nhiều nhưng ko có ai lại giống cô gái trước mặt anh đây.

Nhựt Vi vừa bước ra đã làm choáng ngợp cả căn phòng. Bộ váy làm bằng vải lụa bó sát lấy người cô, tôn lên những đường cong của cơ thể. Phần trên ko tay ôm sát ngang ngực để lộ 1 chút khe hở ở giữa. Phần dưới váy xẻ từ trên đùi xuống để lộ 1 bên chân dài và trắng mịn . Cô ngượng ngùng nhìn Lăng Khiên. Đây là lần đầu tiên cô mặc bộ váy hở hang như vậy.

"Tôi thấy bộ này ko hợp" Nhựt Vi phát biểu ý kiến. Lăng Khiên nhìn cô bằng đôi mắt sắc bén như chim ưng. Anh ta đứng dậy bước đến phía sau lưng

ôm lấy eo cô, xoay Nhược Vi qua cái gương bên cạnh. Lăng Khiên tựa cằm vào vai cô, giọng khàn khàn "Tôi lại thấy em mặc bộ này rất đẹp. Nhìn là muốn ăn ngay". Hơi thở nam tính phả vào tai khiến cô run lên, mặt cô đỏ bừng. Sao anh ta có thể nói những lời ám muội như thế ở đây chứ? Mấy nhân viên nữ ai cũng giương mắt nhìn cặp đôi nồng thắm kia mà ko khỏi ngượng mồm.

"Đem đến đây" Lăng Khiên ra lệnh cho nhân viên đem tới 1 sợi dây chuyền làm bằng kim cương. Anh cầm lấy đưa qua và đeo vào cổ Nhược Vi. Những ngón tay của cô khẽ chạm vào mặt dây chuyền. Lăng Khiên lại vòng tay siết lấy eo, nhìn cô trong gương "Bây h thì hoàn thành kiệt tác rồi đây". Nhược Vi nhìn mình trong gương, cô ko thể tin đc đây lại là mình. Cô chưa bao h đc nhìn thấy mình dưới bộ dạng công chúa như thế này. 1 hồi lâu, Lăng Khiên tính tiền xong liền kéo cô đang ngỡ ngàng ra xe.....
Buổi tiệc thường niên của Lâm gia, đây bữa tiệc của giới thượng lưu, ai đến đây ko giàu thì cũng quý. Ngay cả quan chức cấp cao của chính phủ cũng tới đây.

Cô quàng tay Lăng Khiên bước vào gian phòng bữa tiệc. Vừa bước vào 2 người đã trở thành trung tâm của sự chú ý. Ai cũng dồn mắt nhìn người vừa bước vào là ông trùm của giới hắc bạch đạo và cô gái đi ngay bên cạnh đúng là tuyệt mỹ giai nhân. Họ vô cùng ngạc nhiên từ trước h vẫn nghe nói ông trùm này ko hề thích nữ nhân. Nhược Vi nắm chặt cánh tay Lăng Khiên, cô ko quen dự tiệc như thế này cũng ko thích nhiều người nhìn mình chăm chăm.

Ở đây hầu như cô đều ko biết ai cả. Lăng Khiên dường như nhìn thấu sự lo lắng của cô liền quay qua nói nhỏ vào tai cô "Em đừng lo. Có tôi ở đây". Chỉ 1 câu nói nhưng đã khiến Nhược Vi an tâm hơn. Lòng cô chợt xao xuyến ko thôi. Anh ta dẫn Nhược Vi vào, ai ai cũng đến chào hỏi. Họ rất muốn đc lấy lòng của ông trùm này. Lăng Khiên ko cần đi đâu cả chỉ đứng 1 chỗ cầm ly rượu thì tự nhiên cũng sẽ có người kéo đến chỗ anh chào hỏi.

Cứ như anh ta mới là chủ bữa tiệc, Nhược Vi chỉ biết đứng bên cạnh cười và chào, nghe họ thao thao bất duyệt về tình hình tài chính và cổ phiếu. Nghe tới những thứ đó, cô lại cảm thấy ngán ngẫm. Nhược Vi ghé vào tai Lăng Khiên "Tôi hơi mệt". Anh dừng nói chuyện quay qua nhìn cô lo lắng "Vây em ra ghế ngồi 1 lát đi. Đợi tôi". Nhược Vi gật đầu rồi cúi đầu xin phép đi vs những người kia. Sau đó cô sai bước lại bộ ghế salon gần cửa sổ và ngồi xuống.

Đứng từ nãy tới h cộng thêm mang giày cao gót khiến chân cô nhức mỏi. "Thì ra cô là vị hôn thê của Trần Lăng Khiên sao?" 1 anh chàng có mái tóc màu hạt dẻ, khuôn mặt tuấn tú mặc 1 bộ vest màu sáng đi tới ngồi bên cạnh cô. Nhược Vi giựt mình "Anh là ai?". "Xin chào, tôi là Lâm Gia Tuấn, đây là bữa tiệc của gia đình tôi" anh ta mỉm cười giới thiệu. Cô liếc xéo anh ta "Hỏi làm gì? Ko liên quan đến anh". Anh ta cười cười nâng ly rượu lên "Tôi tự nhiên cảm thấy tò mò.

Ông trùm của giới hắc bạch đạo nổi tiếng là lạnh lùng, ghét nữ nhân chạm vào mình mà bây h lại đồng ý kết hôn sao? Khó tin quá!". Nhược Vi ko buồn để ý đến vẫn xoa nắn bàn chân mình "Nêu anh thấy khó tin như vậy thì tự mình mà đi hỏi anh ta". Thấy cái vẻ hững hờ của cô, Gia Tuấn cảm thấy rất ngạc nhiên. Trước h nữ nhân nhìn thấy anh ko ngược nhìn ngậy ngát thì cũng là chạy sà đến nói lời ngon ngọt nhưng mà cô gái này còn chẳng thèm nhìn anh để nói chuyện.

"Cô thật là đặc biệt" Gia Tuấn mở miệng khen cô. Nhược Vi khó hiểu ngược mắt nhìn anh ta, rửa ra 1 câu chửi "Đồ điên". Khi ko nói người khác đặc biệt thì tên đó ko điên thì cũng là bất bình thường. Gia Tuấn ko những ko tức giận mà còn bật cười "Cô thật là thú vị hơn tôi tưởng tượng đó". Nhược Vi nhủ mày nhìn anh ta, đang nhức mỏi chân mà còn gặp phải tên tâm thần, cô đúng là xui xẻo mà. Lăng Khiên đang nói chuyện vs vài quan chức cấp cao thì bỗng nhiên có 1 cô gái xinh đẹp mang bộ váy ôm sát người đến bên anh.

Ngài bộ trưởng bước lên giới thiệu "Giới thiệu vs Trần tiên sinh đây là con gái tôi Minh Tuệ". Cô ta nâng ly rượu lên, cố tình đứng sát vào Lăng Khiên, khoe ra những đường cong đầy đặn "Nghe danh Trần tiên sinh đã lâu, hôm nay mới đc gặp mặt. Để tôi nay tôi tiếp rượu cho ngài nhé" 1 câu nói vô cùng đầy ẩn ý đã khiến toàn bộ những người ở đó nhìn chăm chăm vào 2 cha con bộ trưởng. Nhìn vô cũng biết, ông ta muốn dâng con gái mình cho ông trùm xã hội đen để lấy lòng.

Nhưng ko hề biết rằng Lăng Khiên căm ghét phụ nữ đụng chạm vào người mình. Nhược Vi ngồi 1 góc chứng kiến đc cảnh đó máu muốn dồn lên não. Cô nhận ra cô gái đó là đứa đàn đả đã hét vào mặt mình hôm bữa ở trường. Tên Lăng Khiên chết bầm kia cũng ko hề động dẩy tay chân từ chối để mặt cô ta càng ngày càng ép sát. Nhược Vi đứng là tức chết mà. Cô tự dẫn lòng ko đc tức giận cũng như giao động nhưng cứ nhìn thấy cái cảnh ám muội kia lại ko chịu đc. Gia Tuấn thấy vậy liền cười "Hình như vị hôn phu của cô có người khác chăm sóc rồi thì phải?". Nhược Vi trừng mắt nhìn anh ta. Bộ dạng tức giận của cô khiến Gia Tuấn buồn cười hơn "Đc rồi, tôi ko nói nữa. Vây cô có muốn ra nhà kính xem hoa ko? Ở đây chỉ khiến cô ngứa mắt hơn thôi".

Cô thấy mình như đã có thể kiếm ra cách trả thù liền gật đầu đồng ý. Cả 2 đứng dậy, cô giả bộ thân thiết quàng tay Gia Tuấn. Anh ta cũng hiểu ý để yên cho cô quàng tay. Sau đó cả 2 người sai bước ra cửa cố tình đi ngang qua chỗ Lăng Khiên. Cả 1 đám đông dự tiệc nhìn vào cô kinh ngạc, cô gái lúc nãy đi vs ông trùm xã hội đen bây h lại quàng tay thân thiết vs thiếu gia nhà họ Lâm. Mặt Lăng Khiên tối sầm lại, đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn vào đôi nam nữ kia. Dù Nhược Vi ko hề quay mặt lại nhìn anh ta nhưng vẫn cảm thấy ớn lạnh sống lưng mình.

Cô và Gia Tuấn bước nhanh ra ngoài ngôi biệt thự và vòng ra sân sau. Minh Tuệ vẫn nhiệt tình mời rượu mà ko hề hay biết người đàn ông kê bên mình đang đầy sự u ám. Lăng Khiên liếc mắt qua cô ta "Cô! tôi nay sẽ bị chôn sống! Chuẩn bị đi". 1 lời nói ngắn gọn nhưng tỏa ra sự lạnh lẽo và chết chóc. Minh Tuệ run rẩy đứng tránh xa anh ta ra.

Cô biết người này nói đc sẽ làm đc, giết người là 1 chuyện còn con vs anh ta. Người đàn ông này quá đáng sợ, chỉ 1 lời nói 1 cử chỉ liếc mắt của anh ta cũng đã làm mặt cô ta trắng bệch. Lăng Khiên quay qua mặt ông bộ trưởng cũng đang tái mét "Còn ông, chuẩn bị mất chức bộ trưởng đi". Tay chân ông ta bắt đầu bủn rủn ko nói đc lời nào. Dứt lời, Lăng Khiên xoay người bước ra khỏi phòng tiệc..... Vừa tới nhà kính Nhược Vi đã lập tức bỏ tay xuống. Lâm Gia Tuấn nhìn cô cười cười "Cô có biết cô vừa treo án tử hình cho tôi ko?". Đúng chính xác là án tử hình, anh ko tính chọc giận vào con người nguy hiểm đó. Anh chỉ tò mò lại nói chuyện vs vị hôn thê xinh đẹp của ông trùm xã hội đen mà thôi. Ai ngờ thấy thích thú vs cô gái này liền nảy ý tưởng đưa cô đi ngắm nhà kính lúc cô vừa trông thấy cảnh tượng kia. Bây h nghĩ lại anh thấy mình hơi liều lĩnh rồi.

Nhược Vi tuy mừng thầm trong bụng vì xả đc giận nhưng ko thể ko khỏi lo lắng . Cô chọc giận tên đàn ông nguy hiểm đó sợ sẽ có chuyện ko hay. Mặc kệ đi, anh ta là người có lỗi trước chứ đâu phải là mình. Nhược Vi bước lên nhìn xung quanh nhà kính, nơi đây thật sự rất đẹp, trồng rất nhiều loài hoa màu sắc khác nhau. Cô thích thú ngắm nhìn. Gia Tuấn nhìn cô mở miệng hỏi "Cô hình như rất thích hoa". "Phải, tôi rất thích đặc biệt là bách hợp" Nhược Vi nở nụ cười lúm đồng tiền vs anh ta. 1 nụ cười đã khiến tim anh khẽ lồi nhịp.

Đang hớn hở ngắm hoa, chợt đôi giày của cô bị gãy gót làm cô ngã người loạng choạng về phía sau. Gia Tuấn vội vàng đưa tay ôm lấy cô. Theo phản xạ cô đưa tay bám lấy vai anh ta, mặt anh cúi sát vào mặt cô. 1 cảnh tượng ám muội đã hoàn toàn đập vào mắt Lăng Khiên vừa mới bước tới nhà kính, anh chỉ cảm thấy muốn vào trong đó lập tức giết người. Nhược Vi ngượng ngùng đứng dậy đẩy anh ta ra. "Cám ơn" cô líu nhú trong miệng. Gia Tuấn thấy vậy cũng cảm thấy ngượng ngùng cười cười "Ko có gì".

"Nhược Vi!" tiếng kêu bất chợt làm cho cô giật mình xoay người lại "Lă...ng Khiên..." . Nhược Vi lắp bắp khi vừa thấy người đàn ông đang bước vào nhà kính. "Qua đây!" Lăng Khiên ra lệnh bằng ngữ khí lạnh lùng. Cô rung mình nổi da gà, lần này mình chết chắc rồi, sao tự nhiên lại nghĩ đến trả thù chọc tức anh ta cơ chứ. Nhược Vi nhích từng bước 1 đến chỗ Lăng Khiên. "Xin chào Trần tiên sinh lâu quá ko gặp" Lưu Gia Tuấn cười cười . Lăng Khiên cũng chỉ nhếch khóe môi "Đúng là lâu quá ko gặp Lưu thiếu gia. Cám ơn cậu hôm nay đã chiều cô đến cô gái của tôi".

Gia Tuấn hơi đánh mặt lại , nhưng vẫn cố bình tĩnh "Ko có gì đâu, Trần tiên sinh đừng hiểu lầm tôi chỉ muốn giới thiệu vườn hoa nhà kính của ngôi biệt thự cho tiểu thư đây xem thôi". Lăng Khiên liếc nhìn qua cô "Thật sao?". Lưng của Nhược Vi truyền đến 1 đợt điện chạy dọc..... [Biệt thự Black] Chiếc BMW thẳng gấp trước cổng ngôi biệt. Nhược Vi muốn cúi ngả về phía trước, mặt tái mét. Suốt quãng đường chiếc xe lao như con báo điên , cô ko hề sợ tốc độ nhưng lại sợ cái sự im lặng đến đáng sợ của Lăng Khiên trong suốt quãng đường.

Cô đâu có làm gì sai để anh ta giận cơ chứ, lúc này chỉ là trượt chân thôi mà. Lăng Khiên nắm tay Nhược Vi lôi vào trong nhà, bàn tay anh siết chặt đến mức khiến cô đau nhức "Buông ra ! Lăng Khiên... Đau quá...." cô đau quá la lên. Anh ta dường như ko hề nghe thấy lời cô . Cứ thẳng 1 đường đi lên lầu. Lăng Khiên thực sự rất tức giận vô cùng tức. Anh mở cửa phòng mình ra túm cô vào. "Anh tính làm gì? Lăng Khiên!" Nhược Vi tức giận nhìn anh ta . Dù là cô đang rất sợ đôi mắt kia nhưng vẫn thấy bực bội. Vừa dứt lời , Lăng Khiên đã ép chặt cô vào cánh cửa hôn cuồng nhiệt. Nhược Vi hoảng sợ vùng vẫy, cô dường như ko thể thở đc trước sự sát sao của anh ta. 2 cánh tay rắn chắc siết chặt eo cô ko để Nhược Vi trốn thoát.

Lăng Khiên cứ thế cắn nuốt đôi môi anh đào 1 cách mạnh mẽ. Anh ko biết tại sao mình lại điên tiết lên thế này khi thấy cô ở cùng người đàn ông khác. Mặt của cô nóng ran, tim đã nhảy liên hồi. Sự mạnh mẽ đến tàn bạo của Lăng Khiên khiến cô nhất thời ko thể chịu đc. Hồi lâu sau , anh ta mới từ từ buông tha cho cô. Nhược Vi cố hít thở để lấy không khí. Cô chống 2 tay đẩy anh ta ra "Anh đang làm gì vậy buông tôi ra đi". Lăng Khiên vẫn ép sát vào siết chặt cổ tay cô "Em nghe cho rõ đây. Tôi cảm em gần gũi vs bất kì người đàn ông khác ngoài tôi.

Nếu ko tôi sẽ ko tha cho em đâu". "Anh là ai mà dám cảm đoán tôi chứ?" Nhược Vi khó chịu, rõ ràng anh ta gần gũi vs đứa con gái khác trước mà bây h còn giờ giọng cảm đoán cô. Anh giận dữ gầm lên "Tôi là vị hôn phu của em!!!" Nhược Vi đứng là thử thách tính nhẫn nại của anh mà. Chết tiệt, sao anh lại tức giận như vậy chứ? Trước h anh luôn là người không hề cảm xúc rất tốt mà. "Anh là vị hôn phu thì sao chứ? Anh cũng gần gũi vs cô gái khác trước trong bữa tiệc mà h còn lên giọng vs tôi hay sao?" Nhược Vi bực bội hét đi đc mà. Lăng Khiên hơi khựng lại 1 chút , thì ra là cô ấy đang ghen , lòng anh chợt ảm lên lạ thường.

Khuôn mặt vẫn trở lại nghiêm nghị "Tôi vs cô ta chẳng có gì cả. Còn Em vs tên thiếu gia kia đã ôm nhau!!!". Anh từ khi nào có tính so đo con nít vậy. Tên này đúng là làm cô ngày 1 khó chịu mà "Tôi chỉ là trượt ngã nên anh ta mới lấy tay đỡ thôi. Anh suy diễn gì vậy chứ?". "Tôi ko cần biết, tôi ko muốn có bất cứ tên đàn ông nào chạm vào em

Em là người của tôi" Lăng Khiên gầm giọng. Cô trừng mắt nhìn anh ta, những lời bá đạo này mà anh ta cũng có thể nói ra sao? Tại sao chứ? Tại sao cô phải rung động? Dù là 1 chữ yêu anh ta cũng chưa hề nói vs cô. Phải rồi, 1 người đàn ông như anh ta sao có thể nói ra lời ngọt ngào. Lăng Khiên bóp chặt vai cô nói tiếp "Nghe cho kĩ Nhược Vi! Em là người phụ nữ tôi yêu. Em chỉ có thể thuộc về tôi mà thôi. Là của tôi". Nhược Vi như vừa đc nghe thấy tiếng sét ngang tai. Người đàn ông đáng sợ trước mặt đang nói yêu cô ? Ko thể tin đc, cô có thể nghe đc tiếng tim rơi lộp bộp .

Lăng Khiên lại cúi xuống hôn cô, lần này cũng vô cùng cuồng nhiệt, môi anh ngấu ngiến cô. Nhược Vi ko hề phản kháng mà lại bất giác đưa tay quàng lấy cổ anh ta. Cô phải làm gì đây? Cô ko thể trốn tránh trái tim hiếu động của mình. Chỉ biết hành động theo linh cảm. Cô..., đã rung động trước người đàn ông bá đạo này mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Sát Thủ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Ads Lăng Khiên đột nhiên dừng lại, cúi đầu găm lấy vành tai cô "Tôi rất thích em như thế này". Hơi thở nam tính mùi bạc hà phả vào tai Nhược Vi khiến cô rung mình cứ như lại có thêm 1 luồng điện chạy vào tim. Mặt cô đỏ bừng bừng nhìn anh. Anh tiếp tục hôn lấy môi cô, lần này lại bạo dạn đưa lưỡi vào tách 2 hàm răng của Nhược Vi ra , tìm kiếm lưỡi cô. Nhược Vi thấy mình cả người nóng ran, nhịp thở khó khăn hơn. 1 sự cuồng dã xâm chiếm trong khoang miệng, lưỡi anh quấn lấy cái lưỡi thom tho của cô mà mút lấy. Lăng Khiên chủ động bế xốc cô lên , Nhược Vi sợ sệt ôm cổ anh. Cô ko phải đưa con gái ngây thơ ngốc nghếch, cô thừa biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Nhược Vi lắc đầu nhìn "Lăng Khiên, ko được. Chúng ta ko nên...". "Có gì ko nên. Em là vị hôn thê của anh!" Lăng Khiên vẫn mặc kệ ý kiến phản bác của Nhược Vi, bế cô đặt lên chiếc giường to lớn màu đen. "Nhưng...mà em

chưa sẵn sàng... Ừm..." chưa kịp nói hết câu thì môi cô đã chịu sự chiếm đóng nồng nhiệt từ Lăng Khiên. Anh lại thò thê bên tai cô "Ko cần, cái này là bản năng. Nhược Vi, anh ko thể đợi". Tim của cô đập nhanh liên hồi ko dừng đc. Nhược Vi ko cách nào chống chọi đc người đàn ông cuồng dã này. Biết làm sao đc, tim cô đã có anh ta rồi. Lăng Khiên hôn mặt rồi từ từ di chuyển xuống cổ cô, cắn nhẹ 1 cái để lại dấu vết làm Nhược Vi cảm thấy ngứa ngứa. Sau đó, anh lại hôn xuống xương quai xanh. Bàn tay anh nhanh chóng cởi bỏ bộ váy ra khỏi người cô. 1 thân thể ngọc ngà vs làn da trắng sữa hiện ra trước mắt anh. Đôi mắt của Lăng Khiên sâu thẳm đầy dục vọng nhìn cơ thể kia. Mặt cô đỏ ửng, đúng là xấu hổ chết đi đc mà "Lăng Khiên, anh đừng nhìn như vậy...". Anh nhếch môi cười nhìn ngắm cô "Nhóc con, em thật là đẹp" rồi lại cúi xuống hôn bầu ngực đầy đặn của cô, cắn mút nhũ hoa, 1 tay xoa nắn bên còn lại. Môi anh từ từ di chuyển trên khắp cơ thể của cô. Nhược Vi cảm thấy cơ thể mình nóng bừng bừng, như có con rắn trườn lên khắp cơ thể. Ko nhìn đc mà phát ra những tiếng rên rì "Ừm... Lăng... Khiên...".... Đau! Chợt 1 cảm giác như cần đứt tâm can cô ủa đến. Đau chết đi đc "Lăng... Khiên... Đau! Đau quá!". Nước mắt của cô dần dụa. Lăng Khiên thấy vậy đau lòng liền ngược lên dịu dàng hôn lấy nước mắt của cô "Ngoan, đừng khóc. Chốc nữa sẽ hết đau thôi". Tối hôm nay anh muốn cô phải thuộc về anh. Con đau đã thực sự quá đi chỉ trong vài giây, 1 cơn khoái cảm ủa tới. Nhược Vi bám chặt vào tấm vai trần Lăng Khiên nức nỏ, ko ngừng rên rì "A... Lăng... Khiên...". Anh bắt đầu luân động trong cơ thể cô. Nhược Vi là lần đầu tiên làm sao chịu đc 1 sự cuồng dã to lớn như vậy chứ. Dưới ánh trăng qua khe cửa sổ, có 2 thân hình trần trụi quấn lấy nhau trên giường..... Nhược Vi bừng tỉnh giấc vào nửa đêm. Cô mệt mỏi cố mở mắt ra. Nhược Vi cố ngồi dậy nhưng 1 cơn đau ủa đến phía dưới, xương cốt cô gần như rã rời. Đáng chết tên Lăng Khiên lúc này đã ăn cơm, đã vậy còn hành hạ cô tới mấy lần. Hai cô mệt mỏi như sắp chết thế này. Nhược Vi quay đầu qua tìm kiếm bóng dáng quen thuộc nhưng bên cạnh trống trơn ko 1 bóng người. Cô thấy khó hiểu, liền cố gắng đứng dậy khoác vào người cái áo choàng ngủ rồi ra khỏi phòng. Vừa bước xuống cầu thang, Nhược Vi đã nghe tiếng la thất thanh của 1 cô gái "Trần tiên sinh, xin hãy tha cho tôi!!! Làm ơn!!! Đau quá!!!!". Là tiếng của Minh Tuệ, sao cô ta lại ở đây? Cô trừng mắt nhìn, Minh Tuệ đang bị trói chặt tay và bị mấy tên vệ sĩ cầm roi da quất vào người. Cô ta đang sợ hãi, đau đớn, gào khóc thảm thiết vs người đang ngồi ở ghế sofa. Người đó ko ai khác chính là Lăng Khiên. Nhược Vi nhìn xuống đầy lo lắng, tuy cô đã quá quen vs mấy cảnh giết người trong xã hội đen rồi nhưng ko nên làm thế vs 1 cô gái. Người đàn ông này đúng là nhân tâm mà. Nhược Vi khẽ lắc đầu, đúng là vừa nhân tâm vừa bá đạo mà. Cô lập tức bước xuống cầu thang "Các anh mau dừng tay lại cho tôi!" cô ra lệnh. Mấy tên vệ sĩ nghe thấy liền dừng tay quất roi cúi đầu chào cô "Tiểu thư". Nhược Vi bước tới chỗ ghế sofa nhìn bọn họ. "Nhược Vi, làm em thức giấc à?" Lăng Khiên dịu dàng kéo cô vào lòng. Cô ngồi lên đùi, trừng mắt nhìn anh "Sao anh lại đánh cô ấy?". Lăng Khiên quàng tay qua eo cô "Cô ta đáng bị như thế vì dám chạm vào anh lại làm em hiểu lầm anh". Minh Tuệ đang ôm mình đau đớn giữa sàn, những vết thương trên da đã rỉ máu ra. Cô ta ngược mắt lên nhìn Nhược Vi, thoáng lên vẻ kinh ngạc "Cô...cô...là...?". Đây chẳng phải là con nhỏ nữ sinh hôm bữa to gan vs cô hay sao? Nhược Vi ngược mắt nhìn Minh Tuệ "Tôi là Nhược Vi. Hôm bữa chúng ta đã gặp nhau ở trường rồi". Lăng Khiên nhướn mày nhìn cô "Em quen cô ta?". Cô liền gật đầu "Bọn em học chung trường". Minh Tuệ thấy vẻ thân mật của cô và Lăng Khiên liền bỏ người lại năn nỉ cô "Nhược Vi, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi về việc hôm bữa. Xin cô hãy tha cho tôi, làm ơn!!!!" cô ta vừa khóc vừa nói. Nhược Vi thấy ko đành lòng, quay sang lay tay anh. Lăng Khiên nheo mắt "Em muốn tha cho cô ta?". Cô gật đầu quàng tay qua cổ anh, mắt long lanh. Thấy bộ dạng đáng yêu của cô, anh nhếch khóe môi lên "Đc rồi, nếu em muốn thì anh sẽ tha cho cô ta". Nhược Vi nở nụ cười để lộ 2 lúm đồng tiền. Lăng Khiên liếc nhìn qua mấy tên vệ sĩ "Đừng đánh nữa, giao trả cô ta về cho cha cô ta đi". "Vâng thưa chủ nhân" mấy tên vệ sĩ cung kính nghe lệnh. Sau đó anh bế cả người cô lên rồi đi lên phòng. "Lăng Khiên, đừng, em rất mệt!" vừa vào phòng Lăng Khiên đã quăng cô lên giường rồi nằm đè xuống. Mặt Nhược Vi bất giác lại ửng đỏ. Anh giữ cô nằm ở dưới thân mình "Mệt sao ko ngủ tiếp? Lại mò xuống dưới hả?". Cô chống tay lên ngực anh "Em nói thật đó! Em thực sự ko có sức nữa đâu...". Tên đàn ông này đúng là ham ăn mà, mới đó mà đã mà đã muốn sức cô nữa rồi. Lăng Khiên nhìn cô đầy nhu tình rồi nheo cái má phúng phính của Nhược Vi "Đc rồi, tạm thời buông tha cho em. Nhưng mà ko có lần sau đâu". H phút này anh thực sự đã cảm thấy đc hạnh phúc, cuối cùng anh cũng đã có đc cô. Sau đó anh nằm qua bên cạnh giang tay ôm lấy thân thể nhỏ nhắn kia. Nhược Vi tựa đầu vào ngực, lắng nghe nhịp tim của anh. Tim của cô cũng bắt đầu nhảy nhót. Cô dần dần thiếp đi vào giấc ngủ trong sự ấm áp, bên tai còn văng vẳng những lời nói của Lăng Khiên "Nhược Vi, em là của tôi"..... Sáng hôm sau, cô lại tỉnh dậy trong tình trạng mệt mỏi, xương cốt rã rời. Tất cả cũng chỉ tại vì tên Lăng Khiên kia, suốt đêm hôm qua ngủ anh ta bắt buộc cô chỉ nằm 1 tư thế để anh ta ôm, ko cho cô xoay chuyển gì cả. Anh ta đúng là càng ngày biến thái quá đáng mà. Nhược Vi mở mắt tỉnh ngồi dậy thì đã bị 1 cánh tay rắn chắc siết lấy eo khiến cô ngã nhào ra giường. "Còn sớm, em đi đâu vậy chứ? Hôm nay thứ bảy em đâu có đi học" Lăng Khiên lại ôm cô vào người, mắt vẫn nhắm nghiền. "Lăng Khiên em muốn dậy. Em rất đói bụng" Nhược Vi vừa nêu ý kiến vừa cố đẩy anh ra. Anh từ từ mở mắt ra nhìn cô rồi đặt lên môi cô 1 nụ hôn dịu dàng nhưng nồng nàn, ko có sự mạnh mẽ hay cuồng dã, chỉ là 1 nụ hôn chào buổi sáng. Sau đó Lăng Khiên lại đưa môi lên trán cô đặt lên đó thêm 1 nụ hôn nhẹ nữa rồi anh nhếch môi cười "Vậy thì chúng ta xuống phòng ăn thôi"..... Sau khi Nhược Vi trở về phòng thay đồ xong xuôi, Lăng Khiên kéo tay cô xuống phòng ăn trước ánh mắt kinh ngạc của quản gia. Ko cần nói nhiều, quản gia cũng biết tới qua xảy ra chuyện gì. Lăng Khiên ngồi vào bàn ăn và kéo cô ngồi lên đùi, đối vs mấy tên vệ sĩ tại ko nghe mắt ko thấy thì chẳng sao nhưng đối vs mấy người hầu trong nhà nhìn chằm chằm, cô rất ngại. Lăng Khiên để cô ngồi lên đùi, lấy dao cắt từng miếng xúc xích trên đĩa rồi đút cho cô ăn. Nhược Vi ngượng đỏ mặt "Lăng Khiên em ko phải con nít 3 tuổi mà ko thể tự xúc ăn". Lăng Khiên cười cười vẫn đưa miếng xúc xích đến miệng cô "Nhưng anh muốn làm như vậy". Phải, anh luôn muốn yêu thương và chiều chuộng Nhược Vi. Nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô, anh ko kìm đc mà thả dao nĩa xuống. Đưa tay ôm lấy eo cô siết chặt, mặt ngược lên tìm kiếm đôi môi anh đào kia. Nhược Vi bị anh hôn xấu hổ đỏ mặt, úp mặt vào cổ anh "Lăng Khiên, ở đây có người, đừng làm như vậy". Anh buồn cười trước bộ dạng của cô rồi lên tiếng ra lệnh "Các người ra ngoài hết đi". Quản gia và người hầu hiểu ý, cúi đầu chào sau đó đi ra ngoài đóng cửa lại. "Bây h thì rút đầu rùa của em ra khỏi cổ anh đc rồi chứ?" Lăng Khiên nhếch môi cười. Cô đẩy nhẹ người anh ta ra "Trần Lăng Khiên, anh thật đáng ghét". Sau đó anh lại trườn miên hôn lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Sát Thủ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

[Tập đoàn Ins] Kể từ khi Nhược Vi chấp nhận Lăng Khiên thì anh ta cứ dính chặt lấy cô ko cho rời nữa bước. Tất nhiên là trừ khi đi học, còn lại những ngày nghỉ đều lôi cô cô đến công ti ngồi nguyên 1 ngày. Tên này càng lúc càng quá đáng mà. Hôm nay, Nhược Vi lại nghỉ học và tất nhiên là tên Lăng Khiên kia sẽ đem cô vào văn phòng làm việc của mình. "Em ko phải sùng vật" cô kiến nghị. Lăng Khiên đang ngồi trên bàn làm việc dở tài liệu xem xét

"Nhưng em là người của anh".

Nhược Vi ngồi ngay ghế sofa khó chịu "Chẳng lẽ cưới em về rồi thì anh sẽ giam lỏng em thế này sao?". "Nếu như thế đc thì càng tốt" anh mắt vẫn dán vào tập tài liệu. Nhược Vi bực bội đứng phắt dậy "Yah! Trần Lăng Khiên! Anh đáng ghét! Em ko ở lại nữa đâu, chán quá! Mặc kệ anh!". Nói xong cô liền đi ra ngoài cửa, vừa chạm tới nắm cửa thì đã có 1 cánh tay rắn chắc ôm lấy cô từ phía sau "Nhóc con! Em mà bước ra nữa , anh sẽ ăn em ngay tại đây đây".

Cảm nhận hơi thở người đàn ông bên tai mình , tim cô lại rung lên. Nhược Vi ngượng đỏ mặt xoay người lại "Yahhhhhhhh!!! Lăng Khiên!!!!". Thấy cô tức giận , anh liền thấp giọng "Đc rồi, anh sẽ ko đùa nữa. Mới đó đã nổi nóng rồi sao?". Cô trừng mắt nhìn Lăng Khiên "Đáng ghét!". Anh ta bật cười rồi kéo Nhược Vi tới bàn làm việc để cô ngồi lên đùi mình.

Bỗng có tiếng gõ cửa, cô muốn đứng dậy ra ghế sofa nhưng lại bị Lăng Khiên giữ chặt eo "Em ngồi yên". Nhược Vi trừng mắt tỏ vẻ ko đồng ý nhưng lại ko dám phản kháng. Ngô Diệm bước vào phòng, liếc mắt nhìn cô 1 chút rồi đi tới đối diện 2 người. Hừ từ đầu cô đã ko ưa tên mặt lạnh này, lần trước dám nạt nộ cô. "Có chuyện gì vậy?" Lăng Khiên cất giọng nghiêm nghị. "Thưa chủ nhân, lô vũ khí mới đã hoàn thành. Ngày mai là có thể giao rồi ạ". "Tốt, người đã liên lạc vs bộ phận ko quân bên Ytaly báo họ dọn đường bay chưa?". "Dạ rồi ạ. Sáng mai 9h chúng ta sẽ cất cánh". "Tốt, người lui đi" anh phẩy tay. Ngô Diệm liền cung kính cúi chào "Vâng, tôi xin phép lui trước" rồi ra khỏi phòng. Nhược Vi này h nghe cũng loáng thoáng hiểu đc. Cô đã quen sống trong giới hắc đạo này nên tất nhiên là biết 1 ông trùm như Lăng Khiên làm sao bỏ qua việc buôn bán vũ khí vs lợi nhuận khổng lồ đc chứ? Lăng Khiên nhìn cô đắm chiêu "Nhược Vi, có dịp để em trở tài rồi đây".

Cô ngả đầu sang 1 bên khó hiểu "Tài gì?". "Ngày mai , đích thân anh sẽ đi vận chuyển lô vũ khí mới và em sẽ là cận vệ của anh" anh siết chặt cô vào trong người . Nhược Vi nhìn chằm chằm nghi vấn "Chẳng phải có Ngô Diệm rồi sao? Cần em đi làm gì?". Lăng Khiên nhếch môi cười "Lô vũ khí này rất lớn cần đến 2 chiếc máy bay chuyên chở. Anh 1 chiếc, Ngô Diệm 1 chiếc. Nên em phải đi làm cận vệ cho anh. Vs lại..." sau đó anh vui mặt vào mái tóc cô, nói khẽ bên tai " ... Anh cũng ko thể nào xa em". Môi của Lăng Khiên lướt trên cánh cổ trắng ngần của cô.

Nhược Vi mặt ửng đỏ vội đẩy anh ta ra "Đừng mà Lăng Khiên, ở đây là công ti...". Nhưng 2 cánh tay rắn chắc của anh lại ôm chặt cô hơn. Cái tên tham ăn này ko phải muốn làm thịt cô tại đây đây chứ? Lăng Khiên dường như ko nghe thấy, cánh tay làm loạn lộn vào chiếc áo phông của cô mà xoa nắn bầu ngực tròn đầy. Trời ơi xấu hổ chết đi đc, cái tên đàn ông chết bầm này. Dục vọng nguyên thủy đã nổi lên trong người Lăng Khiên.

Mỗi lần ở gần người con gái này thì anh lại ko tự kiềm chế đc. Anh bế xốc Nhược Vi lên bước đến chỗ ghế sofa đặt cô nằm xuống. Cô chống tay lên ngực anh cố tìm ra tia hy vọng cuối cùng trước khi bị làm thịt "Lăng Khiên! Ai vào sẽ thấy đó". Và tia hy vọng của cô hoàn toàn bị dập tắt khi Lăng Khiên cúi xuống ngấu nghiến đôi môi cô đến sưng đỏ, quần lay lười cô. Sau đó lại lấy tay vén chiếc áo phông của cô lên cao để lộ bầu ngực sữa đầy đặn. Hải lòng ngấm nghĩa bấu vạt. Nhược Vi mặt đỏ như trái ớt, muốn chọc thủng đôi mắt rực lửa của tên Lăng Khiên kia.

Anh ta đúng là ko biết xấu hổ mà. Sao cô lại yêu nhầm tên đàn ông này cơ chứ? Lăng Khiên ko kiềm chế nữa mà cuồn cuộn ngấm lấy nhũ hoa kia cắn mút, tay lại sờ soạng khắp người cô. Cả 2 bắt đầu quần lay nhau triền miên, từ trong văn phòng phát ra những tiếng rên rí.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Sát Thủ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

[Biệt thự Black] 2h, Trong bóng tối mịt mù, giữa căn phòng rộng lớn có 2 thân thể đang quấn lấy nhau trên giường. Chợt tiếng chuông điện thoại vang lên phá hỏng bầu ko khí tĩnh lặng. Lăng Khiên 1 tay ôm cô, 1 tay vội lấy điện thoại bấm nút nghe. "Chủ nhân, có chuyện rồi! Lô hàng của chúng ta đã bị cướp . 2 chiếc máy bay vận chuyển hàng và 6 chiếc máy bay chiến đấu đều đã bị cướp!!!" giọng nói hốt hoảng của Ngô Diệm vang lên.

Lăng Khiên giật nảy mình ngồi dậy "Cái gì? Sao có thể như thế đc? Là ai?". "Thưa hình như là bọn người của Josep. Chỉ có thể là hần vì hần trước h vẫn luôn đối đầu vs chủ nhân. Thưa tôi nay khi mọi thứ, lô hàng và máy bay đã đậu ở ngoài sân sàng để buổi sáng xuất phát. Thì đám người của Josep đã đi trực thăng đến thả dây xuống và tấn công người của chúng ta bằng vũ khí. Do bọn chúng tấn công quá bất ngờ lại quá đông nên người của chúng ta trở tay ko kịp.

Xin chủ nhân thứ lỗi. Là lỗi của tôi" Ngô Diệm gấp gáp. Lăng Khiên tức giận chửi thề "Chết tiệt! Có phải bây h bọn chúng đang đi đến Italy ko?". "Dạ phải" Ngô Diệm nhanh nhẩu đáp. Nhược Vi đang nằm thấy Lăng Khiên tức giận nghe điện thoại liền ngồi dậy nhìn anh lo lắng. Anh đang vô cùng tức giận, tên Josep này to gan muốn đối đầu vs anh. Dám ngang nhiên đến cướp lô vũ khí quan trọng của anh. "Chuẩn bị máy bay khác cho tôi. Ngay bây h tôi sẽ ra đó. Phát huy mọi thế lực. Ngô Diệm, gọi đến cho bộ quốc phòng mở 1 đường bay khác đến Italy.

Dù sao chúng ta cũng cần giao hàng tới đó theo đúng kế hoạch" Lăng Khiên ra lệnh. Sau đó lập tức cúp máy, xuống giường mặc quần áo. Nhược Vi ngồi chồm dậy "Lăng Khiên, em đi vs anh". Anh nhìn cô rồi gạt đầu. Dù cô ko nghe rõ đầu đuôi cuộc đối thoại. Nhưng chắc chắn là lô hàng có vấn đề nên Lăng Khiên mới gấp gáp như vậy..... Trên bãi ko rộng lớn của ngôi biệt thự White nằm ở vùng ngoại ô cách xa thành phố, có vài chiếc máy bay nhỏ nguy trang thành máy bay thông dụng đậu sẵn ở đó.

Lăng Khiên và cô ngồi vào 1 chiếc, Ngô Diệm ngồi 1 chiếc. Lúc trên đường đi tới đây Nhược Vi đã đc nghe nói về số lô hàng bị mất. Cô đã rất lo lắng, lô hàng này rất quan trọng vs Lăng Khiên. Trong máy bay của cô ngoài mấy tên vệ sĩ và Canh Tân là người lái máy bay chuyên biệt cho Lăng Khiên, còn có Nghị Bảo cũng là cận vệ của Lăng Khiên chỉ dưới tay Ngô Diệm mà thôi. 2 chiếc máy bay từ từ cất cánh. Lăng Khiên ngồi ôm cô trong máy bay, nét

mặt từ suốt đêm tới h vẫn luôn nghiêm nghị. 1 khi ko thể đoạt lại lô hàng sớm hơn thì cứ ngồi đợi, thời khắc kiểu gì cũng tới, tảng băng dưới mặt nước thế nào cũng nổi lên.

Lại có sự trợ giúp toàn diện của bộ quốc phòng, Lăng Khiên ko lo ko tìm ra lô hàng. Trong suốt 1 quãng thời gian tất cả đều im lặng chờ đợi. "Mục tiêu xuất hiện rồi" hệ thống liên lạc có tiếng Ngô Diệm vọng đến. "2 chiếc máy bay chở hàng và 6 chiếc máy bay loại hình nhỏ. Chúng đang bay phía trước chúng ta thừa chủ nhân" giọng của Ngô Diệm có chút phấn khích mang đầy mùi máu tanh. Theo dõi hình ảnh xuất hiện trên rada, Lăng Khiên cau mày.

2 chiếc máy bay vận tải chuyên chở toàn bộ lô vũ khí và 6 chiếc máy bay loại hình nhỏ bên cạnh, người khác ko biết chứ anh biết rõ, đó là máy bay chiến đấu thuộc lô hàng anh bán đi Italy. Mặc dù máy bay đã đc nguy trang những vẫn ko thể qua đc mắt anh. Nghị Bảo nhìn màn hình rồi nói "Đó là máy bay chiến đấu loại hình mới nhất". Đây là lô hàng mới nhất mà tổ nghiên cứu của anh ta vừa phát minh ra. Anh ta biết rõ tính năng của chúng, đều là loại tiên tiến nhất hiện nay. Chợt tiếng nói của Ngô Diệm lại phát ra "Chủ nhân, đối phương yêu cầu nói chuyện ạ". Thấy tín hiệu kết nối nhấp nháy trên màn hình, anh liền lên tiếng "Kết nối".

Vài giây sau, khuôn mặt của Josep xuất hiện trên màn hình. Anh ta là 1 người con lai giữa Trung và Mỹ. "Tôi cứ tưởng ai thì ra là ông trùm xã hội đen Trần Lăng Khiên đang ngáng đường bay của tôi" Josep nhếch môi cười. Lăng Khiên để cô dựa vào lòng cất giọng lạnh lùng "Hãy bớt đóng kịch đi. Tốt nhất là nguoi hãy tự giác giao trả lô hàng".

Josep bật cười "Haha đc đc rồi. Josep tôi đây đã lấy thì sẽ ko trả lại. Nếu Trần tiên sinh đây thực sự bản lĩnh như lời đồn thì cứ việc cướp. Bye bye".Anh ta nói lời tạm biệt xong lại chêm thêm 1 câu trước khi tắt hệ thống"À mà cô gái bên cạnh anh rất xinh đẹp. Chắc là tôi phải cướp nhỉ?".

Nhược Vi nhìn qua anh thì thấy mặt Lăng Khiên tối sầm lại. Tên Josep này đúng là ăn gan trời khi dám thách thức Lăng Khiên. Nghị Bảo chăm chú theo dõi tuyến bay và đội hình trên rada "Thứ đáng giá nhất của lô hàng là mấy chiếc máy bay chiến đấu. Đây là loại hiện đại nhất trên thế giới hiện nay. Máy bay chúng ta đang lái ko thể sánh bằng 6 chiếc đó.

Bất kể về tốc độ, tầm bắn hay độ chuẩn xác, chúng ta đều ko bằng. Mạo hiểm xông lên sẽ bị chúng tiêu diệt". Ngô Diệm nghe xong chăm chú nhìn lên màn hình. Lăng Khiên cũng ko lên tiếng. Lô hàng này rất quan trọng. Do đó lô hàng này rơi vào tay bất cứ kẻ nào cũng sẽ có chuyện ko hay. Anh chợt cất giọng "Nghị Bảo! gọi điện điều thêm 8 chiếc máy bay đến đây để trợ giúp". Nghị Bảo liền cúi đầu vâng lệnh rút điện thoại ra gọi. "Chủ nhân, tôi bây h lập tức điều hỏa lực mạnh hơn để đối phó vs chúng" Ngô Diệm cất giọng lạnh lùng.

Anh ta quan niệm trên đời này ko có thứ gì là vô địch. Lăng Khiên quan sát 8 chiếc máy bay qua màn hình hiển thị, anh nói vs Ngô Diệm "Nguoi hãy nhìn rõ cự ly của chúng bây h". Không chỉ Ngô Diệm mà cả Nhược Vi cũng nhướn mắt lên nhìn. 6 chiếc máy bay chiến đấu loại hình mới nhất xếp thành vòng tròn trong khi 2 chiếc máy bay vận tải chính giữa bám sát máy bay chiến đấu. Khoảng cách nhỏ đến mức ko thể nhỏ hơn. Cô bắt giác sờ mũi.

Trên màn hình khác, Ngô Diệm tỏa ra luồng sát khí đáng sợ. Lăng Khiên chậm rãi lên tiếng "Ở khoảng cách gần như vậy, nếu phá hủy bất kì máy bay chiến đấu nào, máy bay chở hàng bên cạnh cũng ko thể chịu nổi sự tấn công. Trong máy bay trở hàng ko chỉ có súng ống mà cả đạn pháo. Nếu bị nổ ở cự ly gần, sẽ dẫn đến phản ứng nổ di chuyển, tất cả đều bị huy diệt. Nhưng mục đích của ta là lô vũ khí đó". Ngô Diệm nhuu mày "Tấn công từ xa ko đc, nếu tiến lại gần sẽ bị họ tiêu diệt. Chủ nhân, lẽ nào chúng ta buộc phải để chúng tới đích? 1 khi chúng giao hàng thành công chúng ta ko thể làm gì khác". Nếu 1 khi lô hàng đã bị bọn chúng bán cho người khác, lô hàng sẽ chính thức thuộc về tay người đó vì họ bỏ tiền mua chính đáng.

Đó là quy tắc của giới hắc đạo ko thể phạm vào. Bây h lô hàng vẫn còn đang nằm trong tay Josep, Lăng Khiên phải dùng bất cứ thủ đoạn nào để đoạt lại. Tất cả mọi người đều im lặng nhìn Lăng Khiên, chờ đợi mệnh lệnh của anh. Nhược Vi chăm chú theo dõi màn hình rada, 1 hồi lâu cất giọng nhỏ nhẹ "Gây nhiễu tín hiệu rồi đột nhập lên máy bay". Cô vừa dứt lời, những người xung quanh đứng sững sờ. Lăng Khiên cũng ngạc nhiên quay qua nhìn cô. Lời nói của Nhược Vi thoạt nghe có vẻ đơn giản như trò bàn tay. Nhưng đây là máy bay chiến đấu đời mới nhất. Gây nhiễu tín hiệu rồi đột nhập vào máy bay? Đây quả là 1 ý nghĩ ngông cuồng.

"Em tính gây nhiễu kiểu gì?" Lăng Khiên lên tiếng hỏi sau vài phút im lặng, cánh tay ôm lấy eo cô. Nghị Bảo liền gật đầu "Vấn đề nằm ở chỗ đó. Đường đi của lô máy bay chiến đấu này là đc điều khiển bằng vi tính, độ nhạy cảm và xác suất phân biệt đều ở mức cao nhất. Vì vậy ko thể chịu đựng bất cứ sự gây nhiễu nào. 1 khi bị động đến, tất cả sẽ xảy ra vấn đề. Đây chính là nhược điểm duy nhất của nó. Nhưng cũng vì điểm quan trọng này, chúng tôi mới lập ra tầng tầng lớp lớp phần mềm bảo vệ, gây nhiễu là công việc vô cùng khó khăn".

Nghị Bảo nói xong, mọi người ai cũng trầm mặc 1 hồi. Lăng Khiên cau mày, anh biết là Nhược Vi rất giỏi về phá giải và gây nhiễu nhưng đây là phần mềm siêu phẩm công nghệ cao nên đây là 1 việc rất khó khăn. Huống chi Nghị Bảo ngoài là 1 cận vệ còn là 1 tiền sĩ về máy móc và vi tính. Lời nói của anh ta có quyền uy quyết định. Nhược Vi bước lại gần máy tính, cô chăm chú nhìn 1 loạt thông số trên màn hình. Bí mật quân sự ko nói làm gì, đây còn là công nghệ cao mới đc chế tạo. Đây có vẻ là 1 thử thách dành cho cô đây.

Nghị Bảo ở bên cạnh nhìn cô nhuu mày. Đây là phần mềm do những người tài giỏi dưới trướng anh ta tạo ra. Nếu dễ dàng bị phá giải hay gây nhiễu, anh ta chỉ còn nước rời khỏi Lăng Khiên về quê cuộc đất. Ko biết cô tiểu thư Nhược Vi này có bản lĩnh gì mà đòi phá giải. Nghị Bảo chỉ mới gặp cô gái này sáng nay, nghe nói là vị hôn thê của chủ nhân và là con gái của Boss lưng danh. Nhưng nhìn về bề ngoài cũng chỉ là 1 tiểu thư đơn thuần mà thôi. Biết gì mà phá giải mấy thứ này. Lăng Khiên mở to mắt nhìn cô. Máy bay chở hàng tuy ko nhanh như máy bay chiến đấu nhưng cũng ko quá chậm. Nếu Nhược Vi ko thể phá giải trong vòng 20p, mọi việc coi như xong.

Cô căng mắt nhìn thông số trên màn hình. Ngô Diệm từ hệ thống liên lạc lên tiếng "Cô có đc ko đó?". Nhược Vi lờm anh ta qua màn hình. Dám xem thường mình à? 2 bàn tay cô lập tức múa trên bàn phím. Thấy Nhược Vi bắt đầu xâm nhập vào phần mềm điều khiển chiếc máy bay chiến đấu, Lăng Khiên ra lệnh "Hãy bay cao hơn nữa vào cự ly tầm bắn ngắn nhất".

Nghe lệnh của anh, Canh Tân lập tức đẩy cần điều khiển đưa máy bay lên độ cao hơn so vs 8 chiếc máy bay của Josep. 10 chiếc máy bay trong đội Lăng Khiên xuyên qua làn mây, bay trên đầu máy bay Josep. Đồng thời họ giữ nguyên đội hình và khoảng cách an toàn. Trong khi đó, 2 chiếc máy bay

chờ hàng và 6 chiếc máy chiến đấu của Josep vẫn tiếp tục duy trì hành trình như

cũ..... "Nhược Vi, em còn lại 5p " Lăng Khiên đứng sau lưng cô cất giọng đều đều. Chỉ còn 15p nữa đoàn máy bay sẽ tới Italy. Thời gian dành cho Nhược Vi ko còn quá 5p.

Thời gian là thứ nhạy cảm đối vs 1 sát thủ cận vệ như cô. Còn lại bao nhiêu thời gian, trong lòng Nhược Vi biết rõ. Cô chăm chú, đôi bàn tay cô vẫn thao tác rất nhanh trên bàn phím, trên mặt Nhược Vi chỉ có sự bình tĩnh và tập chung tuyệt đối. Qua màn hình hiển thị, Ngô Diệm thấy Lăng Khiên ko có bất cứ biểu hiện nào khác, giống như hoàn toàn tin tưởng vào khả năng của Nhược Vi.

Lăng Khiên nghiêm mặt cất giọng trầm trầm "Chuẩn bị tăng tốc, mở cửa khoang dưới, người đc chọn vào vị trí sẵn sàng". Tất cả mọi người đều vâng lệnh anh ko hó hé 1 lời. Nhược Vi chăm chú theo dõi hàng loạt thông số ko ngừng chuyển động trên màn hình. Màn hình đột nhiên có sự nhấp nháy. Nhược Vi lập tức click vào. Trên màn hình theo dõi, 6 chiếc máy bay chiến đấu hơi rung nhẹ, Canh Tân thấy vậy hét lớn "Có bất thường!!!". Lời nói vừa phát ra, tất cả mọi người đều đứng bật dậy. Cô mở miệng nói vs Lăng Khiên "Em ko phá giải đc chỉ có thể gây nhiễu, các anh có nhiều nhất 1ph30s". Phần mềm này công nghệ quá siêu đẳng, cô chỉ có thể gây nhiễu mà thôi.

Quả là người của Lăng Khiên toàn là thiên tài vũ khí. Anh ôm eo Nhược Vi "Nhu vậy là đủ rồi" rồi Lăng Khiên lên tiếng ra lệnh "Tăng tốc lái sát vào!". Cùng lúc mấy chiếc máy bay vừa đc điều tới do Ngô Diệm chỉ huy nhanh chóng hạ độ cao xuống gần máy bay của Josep, những người đc chọn chờ sẵn ở khoang dưới máy bay, chuẩn bị nhảy xuống máy bay bên dưới. Những người đc chọn này đều là cao thủ của cao thủ..."Bùm..." 1 chiếc máy bay trong quân đội Lăng Khiên vừa áp sát chiếc máy bay chiến đấu bên dưới đột nhiên bắn nổ tung. Anh từng người trong 1 giây, Nhược Vi nghiêng rằng "Có người trong chiếc máy bay đó chống lại sự gây nhiễu của em, em ko thể ko chế đc". Vừa nói Nhược Vi vừa múa 10 đầu ngón tay trên bàn phím.

2 bên bắt đầu cùng độ sức, liên tục áp chế và phản áp chế. Lăng Khiên thấy vậy mặt còn lạnh hơn. Anh bỏ tay ra khỏi eo cô, đột nhiên mở miệng "Bay qua bên đó, chiếc này đề tôi". Lăng Khiên vừa dứt lời, Nghị Bảo đang đứng ở cửa khoang dưới máy bay sẵn sàng nhảy xuống "Ko, đề tôi đi". Canh Tân phụ trách lái máy bay cũng cất cao giọng "Chủ nhân, ko đc đâu, nguy hiểm lắm". Lăng Khiên ko trả lời gì, anh chỉ quăng cho Nhược Vi 1 bộ đàm nhỏ đề gắn vô tai rồi nói "Nhớ giữ liên lạc vs anh". Cô chỉ kịp chụp lấy rồi lập tức quay lại màn vi tính, đối phó vs kẻ chống lại sự gây nhiễu kia. Anh đeo thiết bị thông tin và nhanh chóng đi đến chỗ Nghị Bảo.

Lăng Khiên hắng giọng nói vs anh ta "Người ko có bản lĩnh đó". Nói xong, anh liền thả người xuống dưới, ra khỏi khoang máy bay. Nghị Bảo sững sờ, đưa mắt nhìn chiếc máy bay chiến đấu ko ngừng lắc qua lắc lại đề chống đỡ sự gây nhiễu của Nhược Vi ở bên dưới. Josep chắc đang ở trong chiếc máy bay này.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Sát Thủ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Từ ô cửa, đạn ko ngừng bắn 1 cách điên cuồng. Đồi lại là Nghị Bảo, e rằng anh ko có khả năng thoát khỏi làn mưa đạn và đáp xuống chiếc máy bay đang lác lư kia. Chiếc máy bay có Josep ko ngừng nã đạn vào máy bay của Lăng Khiên. Lăng Khiên tránh làn đạn. Cả người treo lủng lẳng trên đầu máy bay Josep. "Còn 8s nữa thôi, 7s, 6s..."

Nhược Vi lạnh lùng theo dõi màn hình, 10 đầu ngón tay vẫn gõ ko ngừng trên bàn phím. Nhận đc thông báo của cô qua tai nghe. Anh liền nhìn xuống tìm kiếm điểm rơi. Máy bay của anh càng ngày càng sát vs máy bay kia. Khi 2 chiếc máy bay vẫn tiếp tục thu hẹp khoảng cách. Chỉ trong giây lát, phán đoán 2 chiếc máy bay xuất hiện cự ly ngắn nhất, Lăng Khiên lao xuống máy bay bên dưới. Khi ở trên lưng máy bay, anh giờ tay túm lấy thanh ngang trên bụng máy bay.

Dùng cánh tay còn lại bám chặt vào thân máy, vắt người lên trên. Nấp hoàn toàn ngay dưới máy bay, làm những kẻ ở trong máy bay mất dấu anh. Mọi chuyện xảy ra trong giây lát. Sau khi Lăng Khiên nhảy xuống, Canh Tân lập tức tăng tốc độ đưa máy bay lên cao, thoát khỏi tầm bắn của máy bay Josep. Cùng lúc đó Ngô Diệm cũng ra lệnh qua hệ thống "Rút lui, những chiếc máy bay của đội Lăng Khiên phóng lên cao giữ khoảng cách an toàn vs máy bay chiến đấu. " 1s,... Việc gây nhiễu sóng bị cắt đứt" màn hình trước mặt Nhược Vi đột nhiên nhấp nháy.

Cô buông tay ra ngồi tựa vào chiếc ghế phía sau. Rồi chậm rãi đứng dậy, bất giác nhìn xung quanh "Lăng Khiên đâu? Sao Nghị Bảo anh lại ở đây?". Lúc này lo tập trung mà cô chỉ nghe loáng thoáng đc Nghị Bảo xưng phong làm người đột nhập máy bay, sau đó Lăng Khiên tự nhiên quăng cho cô cái bộ đàm gắn vào tai. Nhược Vi cũng chẳng để ý gì, chỉ nài miết múa tay trên bàn phím. Thấy cô ngỡ vực nhìn mình, Nghị Bảo ko trả lời tiếp tục quan sát màn hình. Trên đó ngoài 1 chiếc máy ra thì ko 1 bóng người "Chủ nhân đang ở trên đó".

Nhược Vi từng người trong giây lát, cô bắt đầu lo lắng. Chỉ tại gặp phải thử thách là quên hết mọi chuyện xung quanh mà cô ko để ý đến Lăng Khiên nhảy xuống từ lúc nào. Lăng Khiên từ từ xuất hiện trên màn hình. Nhược Vi chăm chú theo dõi, gương mặt đầy vẻ sững sờ. Anh đang ở đuôi máy bay, từ từ lao về phía đầu.

Đến cửa sổ, vừa vặn có đầu người thò ra tìm kiếm dấu vết của anh. Lăng Khiên liền lấy tay nắm lấy cổ người đó bẻ sang 1 bên, người đó ngất xỉu và bị anh kéo khỏi máy bay ném thẳng xuống dưới. Cô bất giác rung mình, đúng là Lăng Khiên rất tàn bạo. Nhưng Nhược Vi thấy bất an, dù biết anh ko phải là 1 người tâm thương, đã đc đào tạo chuyên nghiệp nhưng cảnh tượng này làm cô muốn thót tim. Lăng Khiên trườn người xuống phía kia thân máy bay, anh tránh né sự truy tìm của người ở bên trong cửa sổ rồi đột ngột ra tay xử lý từng tên 1. Nhược Vi nghiêm túc nhìn màn hình, lòng lo lắng ko yên. Nghị Bảo thấy vậy liền lên tiếng "Cô yên tâm

Đây chỉ là chuyện vật vs chủ nhân". Quả thật, bản lĩnh của Lăng Khiên, cô ko thể nào xem thường. Tất cả mọi người cô, Nghị Bảo, Ngô Diễm đều chăm chú theo dõi màn hình. Anh nhanh chóng bò lên đầu máy bay, ở đó có 1 cửa khoang có thể mở. Anh nằm trên đó, thần sắc vẫn vô cùng bình tĩnh, Lăng Khiên đập mạnh vào cửa khoang. Cửa vừa mở ra, anh nhanh như tia chớp lao vào trong, rút súng ra bắn 5 tên thuộc hạ của Josep.

Tay của bọn chúng chưa kịp bóp cò súng. Thì cả người đã bị ngã nhào xuống, máu loang ra. Lăng Khiên nhìn Josep ngồi im lặng bằng ánh mắt đờ đờ sát khí. Josep bất động lợ về kinh hoàng, anh ta ko ngờ Lăng Khiên dám mạo hiểm nhảy xuống máy bay của mình như vậy. Dù rất sợ hãi nhưng vì là 1 xã hội đen, anh ta mau chóng lấy lại bình tĩnh "Quả thật ngài Trần tiên sinh đây rất có bản lĩnh". Lăng Khiên ko trả lời tiếng nào nhanh như cắt giờ tay trái túm lấy cổ họng đối phương.

Josep mặt trắng bệch trừng mắt "Lăng Khiên ngươi dám giết ta thì ngươi cũng ko sống đc đâu!". Ánh mắt Lăng Khiên toát ra nguồn khí âm u. Anh lập tức vịn tay, chỉ nghe 1 tiếng rắc, xương cổ của đối phương lập tức bị nát vụn. Đồng thời Lăng Khiên quay người ném mạnh xác chết ra khỏi máy bay. Anh đúng là có sức mạnh kinh người, lại ra tay tàn độc, chỉ cần 1 chiêu đã giải quyết đối phương. Đây là cái giá phải trả cho kẻ nào dám thách thức Lăng Khiên. Tg oj sao cắt đứt nửa chừng vậy!

Khu vực PR: Mog đọc giả hãy ghé wa góp ý cho phận gái nghèo và boss, anh là của tôi! Của mình nga!

Ủm k mà kũng thks tg đã cho mình pk tên trn.

Thân! Chiếc máy bay ko người lái bị lao thẳng xuống bên dưới. Lăng Khiên nhanh ngồi vào ghế phi cơ, ấn phím trên bàn điều khiển rồi dùng hết sức kéo cần điều khiển lên. Nhưng mà, anh quên mất 1 điều, chiếc máy bay loại hình mới này cần tới 2 người lái. Đã vậy anh còn chưa biết rõ kĩ thuật lái của máy bay loại hình mới. Lăng Khiên nhanh tay mở hệ thống liên lạc trên bàn điều khiển cố gắng kết nối tín hiệu vs bên Canh Tân. Chết tiệt, tên Josep kia trước khi chết đã phá hệ thống liên lạc rồi. Đám Nhược Vi, Nghị Bảo, Canh Tân đang vô cùng căng thẳng vì ko bắt đc tín hiệu từ chiếc máy bay của Josep. Lăng Khiên cố gắng lái máy bay, chiếc máy bay đã ko còn lao xuống nhưng cũng ko bay cao lên đc mà cứ liên tục lắc lư mất cân bằng vì chỉ có 1 người lái.

Đột nhiên, toàn bộ cánh cửa và cửa sổ đều tự động đóng chặt ko còn 1 khe hở hay ánh sáng mặt trời lọt vào. Anh bắt đầu cảm thấy hô hấp của mình trở nên khó khăn. Chắc chắn là người của tên Josep đã hẹn h cho cửa tự động khóa. Dù rất khó thở nhưng Lăng Khiên vẫn cố gắng điều khiển máy bay thăng bằng, tránh để nó lao xuống. Nghị Bảo nhìn màn hình gấp gáp "Tại sao ko bắt đc tín hiệu, tất cả cửa máy bay đều đóng lại. Chắc chắn là có chuyện".

Canh Tân cũng gấp gáp ko kém, cố gắng bắt tín hiệu nhưng ko hề có gì cả. Nhược Vi hoảng hốt lo lắng, rồi chợt sực nhớ ra. Đúng rồi, thiết bị liên lạc mà Lăng Khiên quăng cho cô. Cô đưa tay chỉnh chỉnh tai nghe "Alo... Alo... Lăng Khiên... Anh có nghe em nói ko?". Nghị Bảo ngạc nhiên nhìn cô, anh ta quên mất lúc này chủ nhân đã đưa cho Nhược Vi thiết bị liên lạc. "Nhược Vi..." hơi thở Lăng Khiên nặng nề. "Lăng Khiên! Anh ko sao chứ?" cô hốt hoảng mở miệng. "Tất cả cửa máy bay đều khóa kín. Ko có 1 chút oxi ở đây...." anh hô hấp khó nhọc. Nhược Vi sợ hãi quay sang Nghị Bảo "Cửa máy bay chiến đấu đều bị khóa chặt.

Lăng Khiên đang rất khó thở. Anh mau nghĩ cách cứu đi!". Sắc mặt Nghị Bảo vô cùng khó coi "Chỉ có thể dùng thuốc nổ để mở cửa máy bay ra thôi. Ngô Diễm! Anh có mang theo thuốc nổ ko?". Vô của máy bay chiến đấu tương đối cứng, bất cứ 1 loại máy cắt đều ko có tác dụng. Ngô Diễm tỏ ra sốt ruột "Vs việc phá cửa chỉ có thể dùng loại thuốc nổ có công lực nhẹ. Nhưng mà lô hàng vốn đã bị cướp, loại đó ko còn nữa. Chỉ còn loại thuốc nổ công lực mạnh thôi". Thuốc nổ công lực lớn ko thể áp dụng vào máy bay của Lăng Khiên vì uy lực của nó tương đối đáng sợ. 1 chiếc máy bay ko thể chịu đựng đc, huống chi là người ngồi bên trong. Như vậy Lăng Khiên sẽ còn gặp nguy hiểm hơn. Sắc mặt Canh Tân cũng đã trở nên khó coi.

Nhược Vi lo lắng cực hạn, ko hề rời mắt khỏi màn hình nhìn chiếc máy bay. Chiếc máy bay của Canh Tân nhanh chóng áp sát máy bay Lăng Khiên. Ngô Diễm, Nghị Bảo căng thẳng đến cực điểm. Đến gần rồi nhưng họ ko có thuốc nổ, ko có máy cắt, ko có cách giải quyết trong thời gian ngắn. Cứ tiếp tục thế này, Lăng Khiên ở trong đó quá lâu sẽ bị ngộp thở. Vô máy bay đc làm từ chất liệu đặc biệt nên muốn dùng súng đạn cũng ko thể. Tim Nhược Vi rung lên, hiện tại anh đang gặp nguy hiểm, cô phải làm sao để cứu đây. Bỗng nhiên 1 tia ánh sáng lóe lên trong đầu cô.

"Áp sát máy bay hơn nữa đi!!!" cô hét lớn. Nghị Bảo mặt đã tái mét "Cô có cách gì chứ? Ko có thuốc nổ cũng ko có máy cắt? Cô làm đc gì?". Mắt Nhược Vi sáng hẳn ra "Tôi đã có thứ cắt đc". Anh ta sững sốt nhìn cô. Canh Tân ko biết cô sẽ làm gì nhưng cũng áp sát máy bay xuống hơn. Nhược Vi đứng ngay cửa khoang, dù là chưa từng trải qua mạo hiểm ở độ cao như thế này nhưng cô cũng phải liều mình để cứu Lăng Khiên. Người đàn ông đó rất quý giá vs cô.

"Cô tính làm gì? Nhảy xuống sao? Cô điên à? Nếu cô mất mạng tôi có 10 cái đầu cũng ko trả tội đc cho chủ nhân đâu!" Nghị Bảo trừng mắt. Cô kiên quyết "Anh quá xem thường tôi rồi đây. Lăng Khiên làm đc thì tôi cũng làm đc". Dứt lời, Nhược Vi thả mình nhảy khỏi máy bay. Nghị Bảo hoảng hốt, tiêu thư như cô ta tại sao lại liều mạng như vậy. Ngô Diễm thông qua màn hình mở miệng "Nghị Bảo cậu yên tâm đi. Tiêu thư Nhược Vi là 1 cận vệ sát thủ đc do chính Boss đào tạo chuyên nghiệp. Anh ko cần phải lo". Nghị Bảo sững sờ vài giây nhìn theo xuống dưới. Nhược Vi đã nhắm sẵn điểm rơi rồi mới nhảy xuống. Nhưng do chiếc máy bay chiến đấu ko ngừng lắc lư nên cô bị mất thăng bằng trượt xuống dưới.

Nghị Bảo đang đứng ở cửa khoang sau chiếc máy bay bên trên và Canh Tân đang lái máy bay chứng kiến cảnh đó mà tim muốn rớt ra ngoài. Nhược Vi ở dưới cũng ko khá gì, tim của cô cũng đã nhảy ra khỏi lồng ngực. Tuy đã đc đào tạo chuyên nghiệp đây là lần đầu cô nằm trên 1 chiếc máy bay bay giữa ko trung thế này, quả là ko dễ dàng gì. Bằng bất cứ giá nào cô cũng phải cứu Lăng Khiên ra. Nhược Vi vịn tay cầm lấy thang ngang, lộn người trở lại trên đầu máy bay, động tác rất chuyên nghiệp. Nghị Bảo và Canh Tân phải trừng mắt nhìn màn hình.

Cả người Nhược Vi nằm trên thân máy bay, đầu cúi xuống cánh cửa bên hông máy bay đang bị khóa chặt. Cô rút từ chiếc giày bata của mình ra 1 lá bài cơ. Thoạt đầu nhìn lá bài cũng bình thường như lá bài khác nhưng chất nó là 1 vũ khí siêu hạng. Lá bài có 4 cạnh, 3 cạnh kia đều rất bình thường, riêng chỉ 1 cạnh còn lại vô cùng sắc bén chỉ cần 1 đường cắt nhỏ thì ngay đá cũng đứt, trên cạnh này còn tẩm 1 thứ axit, dù là thép hay sắt cũng bị axit đó nung chảy tức thời. Lá bài này do cô trộm đc ở phòng nghiên cứu của tổ chức. Nhược Vi nhanh chóng cúi xuống dùng lá bài cắt 1 vòng tròn rất lớn đủ

để người lọt qua.

Chỗ kim loại bắt đầu nóng chảy tạo thành 1 đường tròn, cô lấy tay đập mạnh vòng tròn đó ra. Lăng Khiên ngồi bên trong gần như đã ko còn sức để thở nổi nữa thì bỗng nhiên cánh cửa bị cắt 1 lỗ hổng lớn, ko khí tràn vào. Anh lập tức hít thở lấy lại oxy, tay vẫn cầm chặt cần điều khiển. Lăng Khiên xoay mặt qua nhìn cánh cửa thì thấy Nhược Vi chui lọt qua lỗ hổng. "Nhược Vi ! Em làm sao lại ở đây?!!!" anh sững sốt hỏi. Thấy Lăng Khiên ko sao nữa cô mừng rỡ chạy tới.

Anh liền kéo cô ôm vào lòng. "Em từ máy bay kia nhảy xuống đây, dùng vũ khí này để cắt cánh cửa" Nhược Vi mở miệng. Lăng Khiên nhìn lá bài trong tay cô rồi gầm lên "Vương Nhược Vi!!! Em có biết như vậy là rất nguy hiểm ko?!!! Tại sao em lại liều mạng như vậy!!!!". Cô siết chặt thắt lưng anh "Ko! Em ko cần biết! Em chỉ biết rằng em ko thể mất anh". Trái tim Lăng Khiên như có dòng nước ấm chảy vào. Anh ko kiềm chế được mà cúi xuống hôn cô. 1 nụ hôn mãnh liệt mang theo sự yêu thương và xúc động. Nhược Vi ko ngại ngừng mà vòng tay qua cổ anh đáp lại nụ hôn. Bỗng nhiên, máy bay rung lắc mạnh hơn. Cô liền quay qua nhìn hệ thống điều khiển.

Lập tức rời khỏi cánh tay Lăng Khiên ngồi vào ghế lái bên cạnh. "Em biết lái chứ? Đây là máy bay loại hình mới ko phải máy bay thường đâu" anh nhướn mày. Nhược Vi nhếch miệng cười "Sao anh vs tên Nghị Bảo kia cứ xem thường em vậy chứ. Em là sát thủ cận vệ rất xuất sắc đó". Lăng Khiên thấy vậy cũng nhếch khóe môi lên. Cả 2 cùng lúc gạt cần điều khiển lên. Máy bay ngừng rung lắc, bay thẳng lên cao bằng máy bay của Canh Tân. Bên đây, Ngô Diệm và Nghị Bảo cũng thở phào nhẹ nhõm..... Sau khi giết được Josep và giành lại 8 chiếc máy bay. Đến Italy , Lăng Khiên đã giao phó toàn bộ cho Ngô Diệm vs Nghị Bảo tới địa điểm để giao hàng.

Còn anh lại kéo Nhược Vi về khách sạn 5 sao. Màn đêm buông xuống, trong căn phòng tổng thống, cô mệt mỏi ngồi xuống ghế sofa. Lăng Khiên lại ôm cô đặt lên đùi mình "Lúc này có sợ ko?" anh dịu dàng hỏi. Nhược Vi dựa đầu vào hóm cô anh "Có rất sợ. Đó là lần đầu tiên em nhảy xuống máy bay như vậy". Cô ko hề dấu giếm anh. Lăng Khiên nheo chớp mắt của cô "Nếu em xảy ra chuyện gì, anh biết phải làm sao đây hả?!!!" . Nếu cô mà mất mạng thì anh cũng sẽ tự chôn sống mình. Cô dụi dụi đầu mình vào cổ Lăng Khiên " Em xin lỗi.

Nhưng em ko thể bỏ mặc anh như vậy được". Sau đó Nhược Vi chủ động hôn nhẹ lên môi anh. Vừa tính buông ra thì Lăng Khiên đã siết chặt eo cô giữ lại . Đôi chủ động thành bị động. Anh ngấm lấy đôi môi cô mà cắn mút điên cuồng. Người con gái này quý trọng tính mạng anh như vậy thì hỏi anh làm sao mà buông cô ra đây. Cánh tay rắn chắc của Lăng Khiên ôm chặt cơ thể nhỏ bé của cô dán chặt vào thân mình , hận ko thể hoà tan cùng cô. Sau 1 hồi day dưa cả 2 mới buông nhau ra, Nhược Vi hít thở khó nhọc. Mặt cô đã đỏ ửng lên "Được rồi, em rất mệt.

Em đi tắm đây". Nói xong , cô liền đứng dậy đi tới phòng tắm. Đột nhiên có 1 lực đưa tới nhấc bổng cô lên. "Anh làm gì thế?" Nhược Vi cuống quýt. Lăng Khiên 2 tay bế cô lên, nhếch môi "Chúng ta cùng tắm". Chưa kịp phản bác thì cô đã bị ném vào bồn tắm. Chuyện xảy ra sau đó ko cần nói thì ai cũng biết. Nhược Vi ko biết mình có được tắm rửa sạch sẽ hay ko.

Chỉ biết ngay đêm hôm đó cô đã được làm thật rất sạch sẽ. Sáng hôm sau tỉnh dậy thì mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, cô cảm thấy xương cốt mình rã rời. Tên sói xám kia hôm qua đã tham lam ăn cô từ nhà tắm ra tới giường. Nhược Vi khó khăn ngồi dậy thì thấy tên sói xám đang ăn sáng 1 mình ngon lành mà người phục vụ mang tới. Cô tức giận cầm lấy gối ném thẳng vào anh ta "Lăng Khiên đáng chết!!! Anh là kẻ lưu manh!!!!". Lăng Khiên ko né mà chỉ ngồi cười cười chụp lấy cái gối "Vị hôn thê của anh ời. Hôm qua anh vẫn chưa ăn đâu nên sáng nay phải lấy thức ăn để bù".

Cô ko ngu ngốc đến mức để ko hiểu ý tứ mờ ám trong câu nói kia. Nhược Vi nghiêng răng ken két "Trần Lăng Khiên!!! Anh chết đi!!!" sau đó là hàng loạt cái gối bay thẳng vào mặt Lăng Khiên. Lần này anh ta cũng chẳng tránh mà còn cười ha hả. Nhược Vi sững người trong giây lát, đây là lần đầu tiên cô thấy Lăng Khiên cười thoải mái như vậy. Anh thấy cô dùng tay liền kéo cô lại ôm vào người "Được rồi đừng tức giận nữa mà. Là lỗi của anh , đã làm tổn thương em rất mệt". Cô đỏ mặt, trừng mắt nhìn anh ta , tên này sao hôm nay lại thích đùa đùa như thế ko biết.

Chọc cô điên tiết đi được mà. Lăng Khiên chỉ cười cười rồi đút cô ăn. Nhược Vi sau 1 hồi tức giận cũng thấy bụng mình còn cào lên mở miệng đón lấy thức ăn. Sau khi ăn xong, Lăng Khiên đã đưa cô ngắm thành phố Italy. Nhược Vi thích thú dạo hết những con phố cổ kính của thành phố. Đến vòi phun nước giữa quảng trường, cô muốn tung tiền xu để ước nhưng lại ko có chỉ có tiền giấy. Còn tên Lăng Khiên kia càng ko có chỉ toàn thẻ vs séc.

Nhược Vi bực bội trừng mắt nhìn anh . Lăng Khiên bật cười trước bộ dạng trẻ con của cô, liền giơ 2 tay đầu hàng "Ồ, anh xin lỗi vì đã ko xài tiền xu để ước 1 ngôi nhà. Chỉ dùng 1 tờ séc để mua vài căn biệt thự thôi. Là lỗi của anh...". Cô cảm thấy buồn cười trước lời xin lỗi của anh, tên đáng sợ này ko ngờ cũng có khiếu hài hước như vậy. Thấy cô cười Lăng Khiên ôm eo cô ngồi xuống cạnh hồ vòi phun nước "Tuy ko có tiền xu nhưng anh có 1 thứ trả cho em". Nhược Vi nhướn mày "Em nhớ anh đâu mượn em thứ gì?". Lăng Khiên cười cười rút từ túi quần ra 1 chiếc khăn choàng cổ bằng len. Cô mở to đôi mắt nhìn trần trời vào chiếc khăn "Thì ra... Anh chính là cậu bé đó...".

Cô nhận ra chiếc khăn len này là của mình. Năm đó lúc cô 6t, có 1 cậu bé hình như là người của tổ chức, bị thương ngay cánh tay nằm đau đớn ở sau vườn nhà cô. Nhược Vi thấy vậy đã lấy chiếc khăn choàng trên cổ băng bó vết thương cho cậu bé và dìu cậu ấy xuống phòng y tế của tổ chức. Cậu bé ấy chỉ nhìn cô mà ko nói lời nào. Mắt Nhược Vi hơi ướt át, cô cũng chẳng biết tại sao. Lăng Khiên ôm cô, để đầu cô dựa vào ngực mình "Hồi anh 12t, anh đã được ba mình đưa vào tổ chức DarkNight để đào tạo. Trong thời gian huấn luyện, anh gặp xích mích vs những đứa trẻ lớn hơn. 1 lần chúng đã dùng vũ khí đánh anh bị thương ngay cánh tay.

Anh chỉ biết chạy ra khỏi đó và đến khu vườn của ngôi biệt thự trốn. Lúc đó, có 1 cô bé mang mặt nạ đến trước mặt anh và hỏi anh có sao ko? Anh thực sự rất cảm động. Đó là lần đầu tiên kể từ khi anh bước vào tổ chức, có 1 người đã hỏi thăm anh. Cô bé ấy đã lo lắng mà coi khăn choàng cổ của mình mà băng bó vết thương đang chảy máu . Sau đó lại dìu anh đến phòng y tế, do mất máu quá nhiều mà anh đã ngất xỉu ngay sau đó, vẫn chưa kịp nói lời cảm ơn đến cô bé ấy. Sau này , anh mới biết cô bé đeo mặt nạ ấy là con gái của Boss.

Khi anh 22t, cha đã nói vs anh là anh có hôn ước vs Morrie Vương Nhược Vi, con gái của Boss. Em có biết anh vui mừng đến thế nào ko ?". Khóe mắt Nhược Vi đỏ hoe. Lăng Khiên cười cười "Khoan khóc đã nào. Anh còn 1 thứ muốn tặng cho em". Cô lại tròn xoe mắt nhìn anh. Đột nhiên anh quỳ xuống chân cô, cầm 1 cái hộp bạc bằng nhung đưa tới trước mặt cô. Lăng Khiên từ từ mở hộp ra , 1 chiếc nhẫn kim cương nằm bên trong. Nhược Vi kinh ngạc nhìn anh .

Anh mỉm cười "Vị Vị tuần sau là sinh nhật thứ 18 của em. Dù em đã là vị hôn thê của anh nhưng anh vẫn muốn hỏi em câu này. Morrie Vương Nhựt Vi em đồng ý lấy anh chứ?". Tim cô dường như muốn nhảy ra ngoài, nước mắt đã chảy xuống. Đây là giây phút hạnh phúc nhất đời cô. Nhựt Vi gật đầu "Em đồng ý". Lăng Khiên vui sướng đeo nhẫn vào ngón tay cô và hôn lên môi cô. Nhựt Vi quàng tay qua cổ anh, thốt ra lời từ đáy lòng mình "Lăng Khiên, em yêu anh".

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Sát Thủ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Ngoại truyện 1 : Hôn lễ và cuộc sống sau khi kết hôn

1 tuần sau đó mọi người ai cũng tập nập chuẩn bị cho hôn lễ. Đây là lễ kết hôn của ông trùm giới hắc bạch đạo, tất nhiên là ko thể tầm thường đc. Phải nói là xa hoa mới đúng. Lăng Khiên đã chọn lâu đài Royal làm nơi tổ chức và cũng là nơi 2 người sẽ sống sau này. Từ hoa, nến, bánh, bàn, ghế, thức uống nay cả cái đĩa cũng phải đc lựa chọn kỹ càng và hoàn mĩ.

Tất nhiên là những việc này đc đẩy hết cho Nghị Bảo và Ngô Diễm, 2 người đc giao sứ mệnh vô cùng cao cả đó là tổ chức hôn lễ. Sau khi nghe tin này, Nghị Bảo đã muốn đập đầu tự tử tại chỗ, 1 thiên tài về vũ khí như anh ta mà phải đi lựa hoa vs nến sao? giết chết anh ta luôn đi! Còn về Ngô Diễm thì may mắn thoát đc vụ đó, chỉ đc giao trọng trách an ninh trong hôn lễ thôi.

Nhựt Vi của chúng ta thì vô cùng thanh thoi, ngoài việc đi thử áo cưới thì cô chẳng cần nhúng tay vô việc gì cả, rất an nhàn. Lăng Khiên đã đề nghị tổ chức 2 hôn lễ riêng biệt dành cho 2 giới hắc đạo và bạch đạo nhưng Nhựt Vi 1 mực ko chịu. Như vậy sẽ rất phiền phức, chỉ 1 hôn lễ thôi mà thấy chuẩn bị đủ mệt rồi nói chi là 2 cái. Anh thuyết phục mãi nhưng cuối cùng cô vẫn quyết ko chịu nghe. Lăng Khiên đành chiều theo ý cô mà tổ chức 1 buổi cho cả 2 giới hắc bạch đạo.

Kết quả là : Ngày hôn lễ diễn ra đã tới, Nhựt Vi hôn hờ khoác trên mình chiếc đầm trắng của cô dâu. Đây quả thực là ngày hạnh phúc nhất đời cô. Lăng Khiên mặc lễ phục dẫn cô vào lâu đài trên thảm đỏ. Khi mọi việc đã diễn ra đều tốt đẹp, linh mục chuẩn bị đọc tuyên hệ thì... Phía dưới, chiến tranh bùng nổ giữa 2 giới hắc bạch đạo. Chỉ vì do 1 tên trùm buôn bán vũ khí nào đó lỡ trêu hoa ghẹo nguyệt cô vợ của tên trùm buôn bán dầu lửa, sau đó xảy ra xích mích.

Người trong giới hắc đạo đầu dễ dàng để người của phe mình thua, thế là họ ra mặt. Bên giới bạch đạo cũng ko nhường nhịn ra mặt cho tên dầu lửa kia luôn. Và kết quả là như ai cũng nhìn thấy, 2 bên bùng nổ chém chém giết giết loạn xạ. Nhựt Vi khóc ròng, muốn đập đầu xuống đất. Ai bảo cô ko nghe lời Lăng Khiên chứ? Bây h thì hay rồi, hôn lễ đáng mơ ước của cô đã trở thành cuộc chiến đẫm máu lãng xẹt nhất đi vào lịch sử giới hắc bạch đạo.

Lăng Khiên cũng đã đoán trước đc phần nào, biết ngay là ko thể để 2 thế giới xích lại gần nhau mà. Anh lập tức giục linh mục hoàn thành nốt, sau đó là HUY ĐỘNG LỰC LƯỢNG, GIẢI TÁN Đám đông, trước khi xảy ra án mạng. Thế là Nhựt Vi của chúng ta đã có hôn lễ vô cùng cực kì đáng nhớ. Ai bảo cô yêu nhầm tên trùm giới hắc bạch đạo chứ..... [Sau khi kết hôn] Nhựt Vi đã từng nghĩ làm con gái của Boss đã rất phiền phức lắm rồi. Nhưng mà cô hoàn toàn đã sai.

Làm vợ của tên Trần Lăng Khiên kia còn kinh khủng hơn. Nếu trước đây cứ 1 năm là cô bị bắt cóc 1, 2 lần thì bây h chỉ trong vòng 1 tháng mà cô đã bị bắt cóc tới 3, 4 lần. Tất nhiên là Nhựt Vi ko hề sợ bọn họ. Cô là ai chứ? Là sát thủ cận vệ kia mà. Cô có thể tự thoát ra đc. Nhựt Vi chỉ ghét bị làm phiền thôi, cô cực kì ghét bị làm phiền. Có 1 lần cô bị 1 bọn buôn lậu ma túy bắt cóc, Nhựt Vi bực mình hét lên vs tên bắt cóc mình "YAH!!! Cái tên điên kia!!!

Lần sau muốn bắt cóc thì cứ đường hoàng tới trước mặt ta mà bắt!!! Ta có chống cự đâu chứ! Đùng có mà chơi bịt thuốc mê sau lưng kiểu đó !!! Người có biết là ta đang ăn kem ko hả?!!!" làm tên bắt cóc kia cứng họng nửa h đồng hồ. Lăng Khiên lúc đầu cảm thấy lo lắng trước tình hình này nhưng mà sau vài lần thấy Nhựt Vi chẳng sao cả mà còn dễ dàng trốn khỏi bọn nguy hiểm đó nên anh cũng chẳng quan tâm nữa. Đến nỗi bọn bắt cóc gọi điện đến đề trao đổi, anh cũng chẳng buồn để ý. "Chủ nhân, phu nhân bị bắt cóc rồi.

Tên buôn bán vũ khí đó đòi chúng ta nhượng đường dây bên trung đông lại cho hắn!" Ngô Diễm vừa nghe đt xong vừa lo lắng nói. Lăng Khiên vẫn ung dung lật tài liệu "Mặc kệ chúng đi". Ngô Diễm ngạc nhiên nhìn anh "Nhưng mà phu nhân thì sao ạ? Chẳng lẽ chủ nhân ko quan tâm sao? ". Mắt của Lăng Khiên vẫn dán vào giấy tờ rất thản nhiên nói "Yên tâm, tối nay trước bữa cơm tối cô ấy sẽ về". Nhựt Vi cảm thấy bực mình trước sự thờ ơ của Lăng Khiên. Cô quyết định làm 1 cuộc cách mạng. Thế là 1 ngày kia, Nhựt Vi liêu mình bước vào trại Mafia, yêu cầu họ bắt cóc mình và gọi điện đòi căn cứ chế tạo vũ khí của Lăng Khiên.

Lúc vừa nghe xong, bọn người trong đó cầm rút hết cả xuống đất, đứng hình vài giây. Lần này, nghe tin Nhựt Vi bị bắt, Lăng Khiên cũng vẫn bình thản như mấy lần trước, nghĩ là cô trước sau gì chẳng thoát ra đc. Nhưng 1 ngày, 2 ngày rồi 3 ngày, anh cảm thấy có gì đó ko ổn. Lập tức phái người liên tục tìm kiếm, rà soát tất cả khu vực nhưng ko tìm thấy, dò thiết bị GPS cũng chẳng thấy đâu. Lăng Khiên thực sự phát điên. Thế là lũ vệ sĩ, ngay cả Ngô Diễm và Nghị Bảo cũng bị đi đi khắp nơi chia ra tìm kiếm.

Chủ nhân đã ra lệnh "Ko tìm thấy phu nhân, khỏi nhìn thấy ánh sáng mặt trời" và thế là có 1 đám người ko ăn ko ngủ phải banh mắt, dang chân ra lục soát mọi ngõ ngách con hẻm trên toàn thế giới. Cuối cùng, ông trời cũng ko phụ lòng người, bọn Ngô Diễm và Nghị Bảo cũng đã thấy tia hy vọng còn đc nhìn thấy mặt trời. Lăng Khiên lập tức cùng 2 người bọn họ và đám vệ sĩ, bay qua trại Mafia bên Ý. Họ vừa đánh ập vào bên trong thì đã đc chứng kiến 1 cảnh tượng cực kì dễ nổi điên. Morrie Vương Nhựt Vi, à ko là nữ chủ nhân của họ đang ngồi tự tập đánh bài cùng mấy nhóc Mafia. Bọn Ngô

Diệm và Nghị Bảo tức học máu, họ đã ko ăn ko ngủ 3 ngày, bán sống bán chết tìm ai kia mà bây h ai kia đang ngồi đánh bài rất nhàn nhả và phàn khởi.

Nhược Vi vừa trông thấy họ, ko những ko lo lắng hay sợ hãi mà còn vẫy tay cười tươi như hoa "A! Lăng Khiên! Ngô Diệm! Nghị Bảo 3 người đến rồi à? Hoi trề đây! Nhưng ko sao. Nhanh lên! Mau qua đây , bọn em đang thiếu tay". Cả đám người muốn cắn lưỡi chết tại chỗ. Họ cảm nhận đc luồng khí mù mịt bốc ra từ đầu chủ nhân, 1 sự u ám đến rợn người. Nhưng Nhược Vi thì ko hề để ý đến, vẫn tiếp tục hăng hái chia bài. Gân xanh đã nổi trên trán Lăng Khiên, bàn tay anh siết chặt "Morrie Vương Nhược Vi!!! Em chết chắc rồi!!!" anh gầm lên.

Nhưng hình như có người nào đó vẫn ko hề nghe thấy, vô cùng tập chung vào ván bài. Nổi điên! Nổi điên rồi! Chắc chắn chủ nhân tàn bạo của họ đã nổi điên rồi. Lăng Khiên đi tới đám người đang tùm nãm tùm bãy kia như 1 con quái vật đang bắt mồi. Anh dùng 1 tay túm lấy Nhược Vi, lôi xềnh xệch ra ngoài. Cô đang hăng sức đánh bài mà bất ngờ bị lôi ra , liền gào khóc "Ko đc!!! Lăng Khiên! Buông em ra!!! Em sắp thắng rồi mà!!! Em sắp hốt hết tiền của bọn họ rồi!!! Đừng nhần tâm lỗi em ra chứ!!!!". Cô vươn 2 cánh tay cố níu kéo nhưng vô dụng, cuối cùng vẫn bị sức mạnh to lớn của Lăng Khiên lôi ra khỏi chỗ đó.

Đám nhóc Mafia trong đó vô cùng mừng rỡ vì chỉ chậm 1 phút nữa thôi, cô đã ăn hết tiền của họ. Nhược Vi của chúng ta sau khi bị đưa đi thì vô cùng đáng thương. Vào trong máy bay, đc ngồi đối diện vs 2 tên đàn ông bốc khói nghi ngút trên đầu và 1 tên đàn ông ngồi bên cạnh mặt đằng đằng sát khí. 1 bầu ko khí im lặng đến rợn người. Nhược Vi cúi gầm mặt xuống ko dám đối diện vs 4 con mắt hình viên đạn kia. Cấn cấn cánh môi, cô từ ón lạnh chuyển sang mồ hôi đầm đìa. Dù đang ngồi trong phi cơ riêng có máy lạnh nhưng Nhược Vi cứ nóng lạnh liên tục.

Cô thừa biết là cuộc cách mạng của mình lần này hoàn toàn thành công rồi, Lăng Khiên cũng đã lo lắng đi tìm cô và cô cũng biết rằng lần này mình chết chắc rồi. Thế là ngay đêm hôm đó, vừa về tới lâu đài Royal, Nhược Vi đã bị sói xam lam thịt, nấu chín, đem lên đĩa rồi nhai nuốt 1 cách tàn bạo nhất. Hậu quả là tới chiều hôm sau, cô mới có thể "tôi tã" rồi khỏi giường. Ko chỉ có thế, cũng từ đêm hôm đó, Lăng Khiên gần như lấy dây thừng trói cô vào người mình. Xui xẻo hơn là Nhược Vi vừa mới tốt nghiệp . Cuối cùng là bị dính chặt vào Lăng Khiên , ko cho rời nửa bước. Có vẻ như cuộc cách mạng của cô đã đá kích khá lớn, mang lại hậu quả không lường.

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Sát Thủ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Ngoại truyện 2

Sự kết hợp giữa 1 ông trùm xã hội đen và 1 sát thủ cận vệ thì sẽ thành gì?... Đó là 1 tên trộm! Chính xác là 1 siêu trộm! Trần Mạc Long, đứa con trai đầu lòng của Nhược Vi và Lăng Khiên. Từ khi lọt lòng, cậu đã thừa hưởng đc vẻ đẹp của mẹ và trí thông minh tuyệt đỉnh của cha. Khi Mạc Long bắt đầu lên 4 thì cả lâu đài thường xuyên mất đồ liên tiếp.

Từ những vật dụng rất đắt tiền đến cả những bảo vật vô giá đều bị mất tích 1 cách kì lạ. Cả Nhược Vi và Lăng Khiên cảm thấy rất khó hiểu, tại sao trog lâu đài đc bảo an chặt chẽ như thế này lại có trộm đc. 1 lần Nhược Vi sắp xếp tủ đồ của con trai mình thì mới phát hiện tất cả đồ vật bị mất cấp đều bỏ trong này , từ những bức tranh đến những đồ cô quý giá, quan trọng hơn là cả cây súng K5000 vừa đc chế tạo của Lăng Khiên cũng bị Mạc Long lấy bỏ vào trong này. Nhược Vi sau 1 hồi kinh ngạc , lập tức gọi điện thoại cho Lăng Khiên.

Thế là buổi tối hôm đó, Mạc Long bị anh lôi ra la mắng, giảng giải cho 1 trận. Cậu bé chỉ biết chui rúc vào lòng mẹ mà trốn. Tuy bị la mắng nhưng kết quả là lâu đài vẫn bị mất đồ liên tục và thủ phạm là Trần Mạc Long. Sau khi tốn nước bọt, dùng cả roi đòn mà cũng chẳng thay đổi đc đứa con trai bướng bỉnh của mình. Lăng Khiên và Nhược Vi đành bỏ tay. Nhưng đâu phải chỉ có vậy, khi Mạc Long lớn hơn, lúc cậu mười tuổi cũng là lúc những báu vật quý giá trên toàn thế giới thường xuyên bị mất cắp ko để lại dấu vết nào. Khiến cho các cảnh sát phải vô đầu bức óc điều tra .

Điều kì lạ là 1 tuần sau đó các báu vật đều trở về nguyên trạng mà ko có dấu tích nào. Nhược Vi thấy tình hình ko thể tiếp diễn nên đã la con trai mình "Mạc Long, ăn trộm là xấu! Con ko đc ăn trộm như thế!". Mạc Long vẫn ngây ngô ngồi mút kẹo, ngược mắt lên nhìn mẹ "Thế mẹ có bỏ đưa xe moto đc ko?". "Tất nhiên là ko, đó là sở thích của mẹ " cô nhướn mày trả lời. Cậu bé chớp chớp mắt "Thế Mạc Long cũng ko thể bỏ đc, đó là sở thích của con mà".

Nhược Vi nhăn mặt " Ko đc! ăn trộm là xấu!". "Nhưng mà đưa xe, vượt đèn đỏ cũng là xấu mà mẹ" cậu bé mở to đôi mắt đen láy nhìn mẹ. "....." Nhược Vi chỉ biết câm nín mà khóc trong lòng. Cô ko thể nào lý sự đc vs đứa con trai của mình. Ai biết Mạc Long sinh ra từ 1 sát thủ và 1 xã hội đen chứ.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Sát Thủ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.